

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 199 - 25 Kuruş

5 - Mart - Çarşamba - 1952

ESRARIN ÇOCUĞU

NAZİK DAVRANDI.
FAZLA SORSAYDI
CEVAP BULAMAZ-
DIM

ARADIĞININ
BEN OLMADI-
ĞINI ANLADI

15/1

KENDİNE POLİS SƏSÜ
VEREN ADAM, DİŞARIDA UZUN
BOYLU ZAYIF ALNINDA YARA İZİ OLAN
BİRİNİN YANINA GİTTİ.

NE OLDU?
MUVAFFAK
OLABİLDİN
Mİ?

TABİİ.. BİR AHPABI
İMİŞ.. BENİ POLİS
SANDILAR.

DEMƏK BANA
İHANET HA?
ONA GÖSTERİ-
RİM.. AHPABI-
NIN ADINI ÖĞ-
RENDİN Mİ?

TABİİ.. FAKAT
ŞİMDİ SAKİN
OL.. BELKİ PO-
LİS FİLÂN GE-
ÇER DE SENİ
TANIYERİRLER YÜRÜ.

SENDEN DANA YAŞLI.. UZUN BOY-
LU.. ZAYIF.. ALNINDA BİR YARA İZİ
VAR..

ONU TARİF EDERDEN BİLE
ÜRKÜYORSUN

BİR AHPAB
DEMƏK BİR
BAŞKASIYLA KIRIŞTI.
RİYOR. NASIL? ÇOK
MU SIKIFIKI İDİLER.

ADAMIN Dİ-
DAKLARINDA
RUJ LEKESİ VARDI

HAKKIN VAR.. DEĞMEZ
ZATEN O ŞİLLİĞİ..
AMA GÖSTERECE-
ĞİM.. ÇÜNKÜ BEN

..EVET.. SEN ONUN
İÇİN YANIP TUTU-
ŞUYORSUN.. AMA YÜR-
GİDELİM

AYNI GECE RİTA
GÖZLERİ YAŞLI DU-
ŞÜNMEKTEYDİ.

BEN ONUN SÖZÜNE İNANDIM
DA O BENİMKİNE İNANMA-
DI. ÜSTELİK BENİ YALANCI
NE NAMUSSUZ BİR KADIN
YERİNE KOYDU.

YETER.. ARTIK ONU DÜŞÜNMI-
YECEĞİM. ESASEN KARARIMI DA
VERDİM.. BURADAN GİDECEĞİM.

15/2

PİPİYİ DE GÖTÜ-
RÜRÜM. HEM ÇOCUK
İÇİN BİR DEĞİŞİK-
LİK OLUR, HEM
DE BANA AR.
KADAŞLIK EDER

TABİİ ONU BU HALDE
GÖTÜREMEM.. BİRAZ
GİYECEK ALMALI..

ERTESİ GÜN İŞLERİNİ
YOLUNA KOYDU VE ÖĞLE TRE-
NİNE YE-
TİŞTİ

LÜTFEN YARDIM
EDER MİSİNİZ?
ÇOCUK VAR DA.

ACELE ETME.
YİNİZ MADAM.
HENÜZ VAKIT
VAR.. OO..
BU ÇOCUK DE-
ĞİL KOCA DE-
LİKANLI.

ÖĞLEDEN SONRA EVİN
ÖNÜNDEN BİR İHTİYAR
GEÇTİ.

KİRALIK.. FAKAT
BU İMKANSIZ.

SOFİYA.. MÜTHİŞ
BİR ŞEY.. HAYIR
HAYIR MÜBALAGA
ETTİM. ÜZÜLME
SAKIN BİR ŞEY
YOK.

TONYO ÇA.
BUK SÖYLE
NE VAR?
ŞİMDİ KALBİM
DURUYERE-
CEK.. NE
OLDU?

199/2

KİRALIK

ARKASI
VAR

Öldüren Mezar

Nakleden: Sayhan Bilbaşar

Jacques Larcher'in, içinde son günlerini geçirmekte olduğu yatağın etrafında, başkalarının haberi olmadan cereyan eden o sessiz faciaların en fecilerinden biri cereyan etmekteydi. Dram, Larcher amansız hastalığının pençelerine yakalanıp da yatağa düştüğü andan, yani Alice ile olan evliliğinin üçüncü senesinden itibaren başlamıştı.

İlk önceleri Alice bu kader mihneti tahammül edemeyeceğini zannetmiş, ama sonra, hayatı daha beter zehir olmağa başladığı halde, tahammül kuvveti de bununla beraber gelmişti... Hastalanmazdan önce dünyanın en munis erkeklerinden biri olan Jacques, yatağa girilmesiyle beraber bir akeilemiş, bir aksilemiş ve nihayet Alice, geçmiş güzel günleri hatırlayarak üzülmünün acısını, kocasının hiddet ve şiddetiyle daha ziyade ısgal olumağa başladığı için unutmıştı.

Ama ona karşı yine müşfikti. Çünkü kocasını hastalığının bu hale geçtiğini biliyor ve her şeye katlanmasını gerektiğini idrak ediyordu. Jacques, müşfik bir hastabakıcı gibi etrafında dönen ve kendisinden hiçbir ihtimamı esirgemeyen karısına biraz olsun güler yüz göstermeye ve minnet izharına yanaşmıyordu.

Bilakis her fırsatta onu iğneledi; hayati kadına dar edecek şeyler söylemekten geri kalmadı.

Bu hal zamanla Alice'nin yumuşak kalbini de katılaştırmaya ve kocasına karşı duyduğu sefkati azaltmaya başladı. Nihayet günün birinde Jacques, onun öte beri almak için sokağa çıkışlarından şüphelenmekte olduğunu, kendini zehirlemesinden korktuğunu söylüyordu:

— Buna da lâyıkını! demekten kendini alamadı.

Bu, Alice'nin kocasına yaptığı ilk mukabeleydi. Arkası da çabuk geldi.

En iyi insanın dahi kalbinin derinliklerinde bir şeytan yazar. Kimi zaman, bütün bir ömür boyunca mevcudiyetini hissettirmeye fırsat bulamayan bu şeytan, kimi zaman da en umulmadık bir anda meydana çıkarılır... Alice şeytana, kocasına bu karşılığı verdiği günün gecesi kapıldı. Uyku ilacını her zamankinin üç misli olarak Jacques'in içeceği suya kattı ve o bardağın içindekini bitirirken hiç sesi çıkarmadı.

Jacques Larcher o gece öldü ve ertesi gün gelen doktor, ölümünde hiçbir gayritabiiyet göremedi.

En iyi insanın dahi kalbinin derinliklerinde bir şeytan yazar.

Kocasının ölümünden sonra geçen günler zavallı Alice'nin hayatındaki en karanlık günlerdi... Pişmanlık, korku ve tarifsiz acı edindiği bir sürü hissin tesiri altında, günlerce paal yaşadığını bilmeden nefes aldı... Sonra, zamanla bu günlerin kabusu hafifledi; ama Alice'nin duyduğu pişmanlık hiçbir zaman hafiflemedi.

Artık sadece, Jacques ile geçirdikleri ilk evlilik senelerini ve o yılların saadeti hatırlama geliyordu. Ondan sonraki hastalık ve kabus yılları kafasından silinmişti. Kocasının zehirli imaları, acı sözleri, hiçbir şey yoktu artık. Sadece bir tek şey vardı; o da Alice'nin, kocasının katili olduğuydu!

Günahını affettirmek için her gün kocasının mezarı başına gitmeğe başladı. Oraya varıp da soğuk taşların önünde diz çökünce ve içindokileri boşaltmağa başlayınca bir nevi rahatlık ve huzur duyuyordu.

Havanın karamağa başladığı bir akşam üzeri Alice yine mezarlığa gitmek ihtiyacını hissetti. Omuzlarına kara bir şal attı ve doğrudan oraya yollandı. Mezarın yanına oturduğu zaman gök iyice karanlıklaşmıştı. Alice kısa bir dua mırıldandıktan sonra, gözleri mezarın başındaki haça takılı düşünceye daldı... Mesut yılların saadet yüklü hatıraları gözlerinden geçiyordu.

Bu vakiyette bir saat kadar kaldı ve aniden çakan bir şimşekle, bunu tahibeden gök gürültüsü onu kendine getirdi. Aynı anda iri iri yağmur tanrıları da, rüzgârla birlikte savrulmaya başlamıştı. Alice başını kaldırdı ve simsiyah kesilmiş olan gökyüzüne bakarak dehşet içinde kaldı. Artık gitmesi lazımdı.

Fakat o ne? Sanki bir kuvvet onu yerinden kalkmaktan, kocasının mezarı başından ayrılmaktan alıko-yuyordu. Alice elini, yerinden fırlayabilecek kadar kuvvetle vuran kalbinin üzerine bastırdıktan sonra dizleri üzerinde doğrulmak istedi.

Fakat böyle bir şey imkânsızdı. Karşı gelinmez bir kuvvet onun yerinden kalkmasına mâni oluyor; bilakis kocasının yanına doğru çekiyordu.

Alice'nin kalbi bu kadar heyecana ancak birkaç saniye daha tahammül edebilirdi. Sonra siyahı kadın, oracığa yığılıp kaldı. Artık nefes almıyor, pişmanlık duyamıyor, üzüntü çekemiyordu.

Ertesi sabah o civarda bir mezar kazmak için gelen mezarıcılar, Alice'nin ıslak ve soğuk cesediyle karşılaşmışlardı. Ölünün yüzünde hâlâ büyük bir dehşetin ifadesi okunuyordu.

Onu döndürmeğe çalıştıkları zaman etekliğinin, Jacques Larcher'in mezarını çevreleyen alçak demir parmaklığın çiktıllarından birine takılmış olduğunu farketttiler.

HASİS!

Nakleden: Nihal Yeğinobalı

Profesör Mc Nab Üniversitesi'nin en sevilen simalarından biriydi. İri yarı vücudu, kanlı canlı yüzü, mavi gözleri ve bembeyaz saçlarıyla tam bir İskoç. Mc Nab başka bakımlardan da tam bir İskoçtu. Yani hasist. İyi kalpli bir adamdı. Başkalarına yardım hususunda... Eh... pek o kadar hasis sayılmazdı. Ama muhtaç olduğuna yüzde beş yüz kanaat getirmediği birine, en yakın, can çiger dostu da olsa beş kuruş ödünç vermezdi. Sonra kendisi için de para harcamazdı. Temiz pak giyinir ve gıdasına da dikkat ederdi. Ama masraf yapmak hususunda bundan ileri gitmezdi. Mümkün mertebe az

masraf yapmak için elinden geleni yapardı. Ve daha az para kazanmak mümkün olduğu zamanlar, üç beş kuruşun hatırı için bile olsa, büyük zahmetlere girişmekten çekinmezdi.

Ekseri ilim adamları gibi Mc Nab'ın da saf, çocuk bir tarafı vardı ki bu onun kendi hasisliğinin asla farkında olmayıştıydı. Bazı hasislik hareketleri bütün üniversitede hikâye gibi anlatılırdı. Ama o bu hareketlerinde asla bir gayri tabiiyet bulmazdı. Arkadaşları da onu çok sevdikleri ve saydıkları için hasisliğini yüzüne karşı söylemezlerdi. Yalnız mütemadiyen İskoç hasisliğine dair fıkralar anla-

tarak, imalarda bulunarak ona takılırlardı. Mc Nab bu fıkraları ve imaları asla üstüne alınamaz, yalnız vatandaşları namı hesabına üstülürdü.

— «Canım işte ben de İskoçyayım. Hasis miyim? Yoo! Öyleyse neden bütün İskoçlar hasis olsun?» diyerek vatandaşlarını müdafaa ederdi.

Mc Nab yirmi seneden beri Amerikadaydı. Yorulmak nedir bilmez bir hoca ve ilim adamı olduğu için yirmi sene zarfında ana vatanına dönmek vakit bulamamıştı. Ama yirmi senenin sonunda iki üç aylık bir izin aldı ve memleketine döndü.

Tekrar Amerikaya gittiği zaman arkadaşları onu sevinçle karşıladılar.

— «Ee, memleketini nasıl buldun? Değişmiş mi?» diye sordular. Mc Nab dalgındı.

— «Bilmem, değişmiş, tabii,» diye cevap verdi. Sonra başını kaldırdı: «Biliyor musunuz, İskoçların hasisliğine dair anlatılan bütün hikâyeler haklıymış meğer! Ben uzun zaman burada kaldığım için İskoçların ne kadar hasis olduklarını unutmamışım!»

— «Başına bir şey mi geldi?»

Mc Nab, «Kaç şey geldi,» diye anlatmağa başladı. «Bir keresinde Aberdeen'de akşamleyin dolaşmağa çıkmıştım. Bir tütüncüye girip bir puro aldım. Yakmak için kibrit istedim. Herif, 'Kutusu yarım penidir, beyim!' demez mi? 'Amerikada puro alanlara bedava verirler!' dedim. 'Burası Amerikta değil!' diye cevap verdi. 'Yarım penini verirsin, kibritini alırsın!'»

Arkadaşları, «Ee?» diye sordular.

Mc Nab başını iki yana sallayarak, «İşte böyle, herif yarım penilik kibriti bedava vermedi,» dedi. «Püromu yakmak için o kadar yot tepip otelime dönmek mecburiyetinde kaldım!»

ATES SİPAHI

Yazan: Rebica Sakir

Tarihî Roman: 23

Tekrar dinledik... Ses çok ağır bir çevre ile yükseliyordu... Âdeta bir çekiç vuruluşu gibi, tınlaya tınlaya geliyordu... Yağmurun bu deli şakırtısı, kurtların o tüyler ürpertici uluması olmasa bu uğultu belki daha açık, daha belirli işitilecekti...

Kulaklarımızın bütün kuvvetini oraya vermiştik... Sesler gittikçe yaklaşıyordu...

İkimizde kayanın kovuğunda birbirimize girer gibi büzülmüş, korkudan mı, heyecandan mı, sinirden mi neden bilmiyorum, âdeta donmuş kalmıştık... Birden bire genişliyen ses büyüdü çoğaldı... Sanki beş on adım ilerimizden gelir gibi aksetti...

Arkadaşım kolumu sıkarak kekeleydi:

— Acaba bunlar nedir dersin Ahmet...

İçimden âyet okumak isteği doğuyordu... Acaba cinli, perili, tekinsiz bir yere mi gelmiştik?... Yoksa, bu uğultu harikulâde, fevkalbeşer mahluklara mahsus bir şey miydi?...

Uğultu biraz daha yaklaşıncaya yeknesak bir ahenkle mırıldanılan kelimeyi anladık... Yarı ince, pürüzsüz sesler hep bir ağızdan, tüyler ürperten bir uğultu ile tekrar ediyorlardı:

— Tamu... Tamu... Tamu... Tamu... Tamu...

Tüylerim diken diken olmuştu... Oynaşamıyordum... Gözlerimin yuvalarından fırlacasına ağırlığı, sinirlerimin gerginliği beni müthiş bir korku uçurumuna sürüklemişti...

Düşün behey Süleyman Bey... Bir yandan acı acı kurtlar uluyor, bir yandan taşı toprağı birbirine karıştırırcasına giddetli akan bir yağmur yağıyor... Gece... Ortalık zifiri karanlık... Sonra bütün bu dehşet içinde bir başka dehşet:

— Tamu... Tamu... Tamu... sesleri...

Sesin geldiği tarafa gözlerimi bütün dikkatimle dikmişim. Çünkü uğultu her saniye yaklaşıyordu...

Arkadaşım birdenbire kolumu çekti. Boğulur gibi bir sesle:

— Işık! diye kekeleydi...

Dikkatle baktım... Keskin ve dik kayalarda hafif bir ışık parlıyordu... Bir ziya, yağmurla ıslanan kayalara aksediyor ve ışık gittikçe büyüyordu...

Uğultu, büyük bir boşluğa düşmüş gibi birdenbire çok yakından, âdeta birkaç adım ileriden duyuldu:

— Tamu... Tamu... Tamu...

Işık ve ses gittikçe yaklaştı... Biz biraz daha kayaya ve birbirimize sokulduk... Yağmur büsbütün arttı ve çakal ulumaları daha keskin çınlamağa başladı...

Birkaç saniye hep sesin ve ışıkların yaklaşmasını bekledik... İşte, nihayet, işte... Uzun dilli, sarı ışıklı meşalelerle beraber bir sürü gölge kayalıklar arasından çıkmıştı... Hem gölgeler ne idi bilir misin? Hiç tahmin edemezsin... Islak bir ışık altında parlayıp sönen bu gölgeler kadındı... Hepsi kadın... Baştan aşağı kadın... Meşalelerin üstlerinde tenekeden şemsiyeler vardı.

Yağmur bütün hızıyla yağdığı halde, bu çıra ışıkları hiç sönmüyor ve gittikçe uzun dillerle kıvrılarak parlıyordu...

Evet, bütün bu kalabalık güruh hep kadındı... Örgü örgü saçlarını güzel bir süsle başlarına dolamışlar, diz kapaklarına kadar uzanabilen kısa bir eteklik giymişlerdi... Asıl tuhafı nerede biliyor musun?... Belden yukarı vücutlarında yalnız bir hayvan kürkü vardı. O da tek bir omuzdan çapraz vari bele bağlanmış, göğsün yalnız bir tarafı kapanmıştı... Hepsi de önlerine bakıyorlar, bir ağızdan:

— Tamu... Tamu... Tamu... diye mırıldanarak ağır ağır yürüyorlardı... Tam önlerinde gözleri yine bir kürkle bağlı, elleri arkada, fakat vücudunun belden yukarısı tamamiyle ve bir mintanla örtülü bir kız vardı... O da ağır ağır yürüyordu... Başı dikti... Vücudünü hiç oynatmayarak aheste aheste adım atıyor, o da:

— Tamu... Tamu... Tamu... diye mırıldanıyordu...

Kulaklarımızın bütün kuvvetini oraya vermiştik. Sesler gittikçe yaklaşıyordu.

Kalabalık önümüze gelince, ıslak çıra ışıklarında çok, tuhaf, çok garip bir şey gördüm... Evet, okadar tuhaf ki, sen de şaşarsın...

Bütün bu kadın kalabalığının, genç kızdan maada, hepsinin sağ memeleri yoktu... Kesikti ve üzerlerinde bakır renginde yanık izleri vardı... Dur, şaşma... Atını yavaşlatma... Yürü...

Evet bu kadınların bütün sağ memeleri köklerinden kesilmişti... Halbuki sol memeleri dik bir kabarıklıkla kürkün altından dışarı taşıyordu.

— Tamu... Tamu... Tamu... sesleriyle yürüyen kalabalık bizim kayanın biraz ilerisinde durdu...

Yağmur hâlâ bütün şiddetiyle devam ediyordu... Çıra ışıkları, parıl parıl parlıyor, keskin bir uzanışla su kümeleriyle dolmuş toprağa, sert kayalara aksediyordu...

On beş kişiden ibaret olan bu kalabalık birdenbire sustu, ve iri bir kadın ortaya çıkarak gözleri bağlı genç kıızı kolundan çekti, beş adım kadar yürüttü... Yüzünü kalabalığa çevirdi ve elini kaldırdı...

Kalabalık tekrar:

— Tamu... Tamu... Tamu... Diye mırıldanmaya başladı...

Biz sokulduğumuz kayadan her

şeyi görüyorduk... İri yarı kadın genç kızın saç örgülerini çözdü... Sonra iğilerek genç kızın diz kapaklarından üçer defa öptü... Bu öptüğü derhal kalabalığa yeni bir ses vermişti... Kadınlar hep bir ağızdan:

— İmişen! diye bağırdılar...

Yağmurdan hepsi sırsıklam olmuşlar... Kısa eteklikleri vücutlarına yapışmıştı. İri kadın genç kızın diz kapaklarını öptükten sonra üç defa:

— Liro Tamu... Liro Tamu... Liro Tamu... diye bağırdı...

Kadınlar bunu aynen taklit ettiler:

— Liro Tamu... Liro Tamu... Liro Tamu...

İri kadın genç kızın önüne diz çöktü... Ellerini göğze doğru kaldırarak üç defa eğilip kalktı, eğilip kalktı, eğilip kalktı... Sonra birdenbire ayağa fırladı...

Koynundan bir hançer çıkardı... «Ve hızla vurdu!» mu diyeceksin?... Hayır... Vurmadı... Genç kızın belinden yukarısını kapayan

hançeri eliyle muayene etti. Sonra birdenbire kolunu hançerle beraber havaya uzattı. Başı göğze doğru kalktı... Bir şeyler mırıldanıyordu... «Tamu» sesleri arasında başını ve kolunu indirdi... Elindeki hançeri genç kızın sağ memesine doğru uzattı... Ve birden bire...

Evet birden bire o dik memeyi bir vuruşta kesip attı...

Korkunç ve tüyler ürpertici bir çığlık kopmuştu... Genç kız bütün hızıyla fırlamak, kendini yere vurarak, bir dişi kurt gibi acı acı ulumak istedi... Fakat dört kadın onu sımsıkı tutmuşlardı... Onun kıvranımları ve çırpınışları nihayet birkaç saniye sonra durdu ve genç kız bayıldı...

Dehşet! Tüylerim diken diken olmuştu... Arkadaşımın yüzüne bakmak için başımı güç çevirebildim... Sapsarıydı... Gözleri korkuyla büyümüşü... Bu kadınlar, bu esrar, bu sesler, bu yağmur ve bu karmakarışık hareketler bizi çileden çıkarmıştı...

Kadınlar, halsiz ve bitkin yere yuvarlanan genç kıızı upuzun yatırdılar... Kalabalıktan bir altıncı kadın çıktı... Elindeki iri bir bakırı getirdi ve genç kızın yanına koydu...

Yağmur ve çamur içinde bu tek memeli, esrarengiz kadınlar yeni bir faciaya başlamışlardı...

Koca bakır içinden uzun demirler çıkardılar... Ve bu sefer de genç kızın bir hançer vuruşta uçan sağ memesini kızgın demirlerle dağlamağa başladılar...

Müthiş bir et cızırtısı ortalığa yayılınca, genç kız, yine o korkunç çığlığıyla yerinden fırlamak istedi... Olmadı, çırpındı, kıvrandı ve tekrar bayılıverdi.

Velhasıl bu esrarengiz tek memeli kadınlar, bir kâbusu andıran hareketleri, yağmurun şakırtıları ve çakal ulumaları arasında işlerini bitirdiler... Genç kıızı baygın ve perişan bir halde taşıyarak:

— Tamu... Tamu... Tamu... sesleriyle aynı yoldan kayalara daldılar...

Sabaha kadar gözlerimiz gittikleri yolda, donmuş bir vaziyette kaldık... Kıpırdamadık, oynamadık, hiçbir hareket yapmadan, tek bir söz söylemeden şafakladık...

Gün ağarırken bize bir cesaret geldi... İkimiz de saatlerce kayalar arasında doluştuk, arandık, tarandık... Yok, yok, yok!... Eğer bu bir rüya olaydı, bu rüyayı yalnız bir kişi görürdü...

(Arkası 14. sayfada)

kavradılar...

Kalabalık arasından bir beşinci kadın daha çıktı... Elindeki tunc tas, yine tunc şemsiyeli idi... O da yavaş yavaş yaklaştı ve dümanlar tüten bu tunc tası genç kızın bir adım ilerisine koydu.

Aman yarabbi!... Neler oluyordu?... Bu tek memeli kadınlar kimdi?... Nereden çıkmışlardı?... Bu müthiş havada, bu dağ başlarında neler yapıyorlardı?... Bu genç kız ne oluyordu?... Kimdi?... Nereden gelmişti?... Bu kadınların mırıldandıkları «Tamu» nedir?... Ne oluyoruz?... Yoksa genç kıızı öldürecekler mi?... O halde bütün bu kadınların tek memeleri ne olmuştur?... Düşünemiyorum. Rüya gördüğümü zannediyorum... Kıpırdamıyorum... Gözlerimi uğurtmak istiyorum... Fakat... Kalabalık birden bire seslerini çoğalttı:

— Tamu, Tamu... diye daha fazla bağırmağa başladılar...

Yağmurun şiddeti, gecenin korkunçluğu bunlara vız geliyordu...

İşte nihayet iri kadın koynundan çıkardığı hançeri eliyle muayene etti. Sonra birdenbire kolunu hançerle beraber havaya uzattı. Başı göğze doğru kalktı... Bir şeyler mırıldanıyordu... «Tamu» sesleri arasında başını ve kolunu indirdi... Elindeki hançeri genç kızın sağ memesine doğru uzattı... Ve birden bire...

Evet birden bire o dik memeyi bir vuruşta kesip attı...

Korkunç ve tüyler ürpertici bir çığlık kopmuştu... Genç kız bütün hızıyla fırlamak, kendini yere vurarak, bir dişi kurt gibi acı acı ulumak istedi... Fakat dört kadın onu sımsıkı tutmuşlardı... Onun kıvranımları ve çırpınışları nihayet birkaç saniye sonra durdu ve genç kız bayıldı...

Dehşet! Tüylerim diken diken olmuştu... Arkadaşımın yüzüne bakmak için başımı güç çevirebildim... Sapsarıydı... Gözleri korkuyla büyümüşü... Bu kadınlar, bu esrar, bu sesler, bu yağmur ve bu karmakarışık hareketler bizi çileden çıkarmıştı...

Kadınlar, halsiz ve bitkin yere yuvarlanan genç kıızı upuzun yatırdılar... Kalabalıktan bir altıncı kadın çıktı... Elindeki iri bir bakırı getirdi ve genç kızın yanına koydu...

Yağmur ve çamur içinde bu tek memeli, esrarengiz kadınlar yeni bir faciaya başlamışlardı...

Koca bakır içinden uzun demirler çıkardılar... Ve bu sefer de genç kızın bir hançer vuruşta uçan sağ memesini kızgın demirlerle dağlamağa başladılar...

Müthiş bir et cızırtısı ortalığa yayılınca, genç kız, yine o korkunç çığlığıyla yerinden fırlamak istedi... Olmadı, çırpındı, kıvrandı ve tekrar bayılıverdi.

Velhasıl bu esrarengiz tek memeli kadınlar, bir kâbusu andıran hareketleri, yağmurun şakırtıları ve çakal ulumaları arasında işlerini bitirdiler... Genç kıızı baygın ve perişan bir halde taşıyarak:

— Tamu... Tamu... Tamu... sesleriyle aynı yoldan kayalara daldılar...

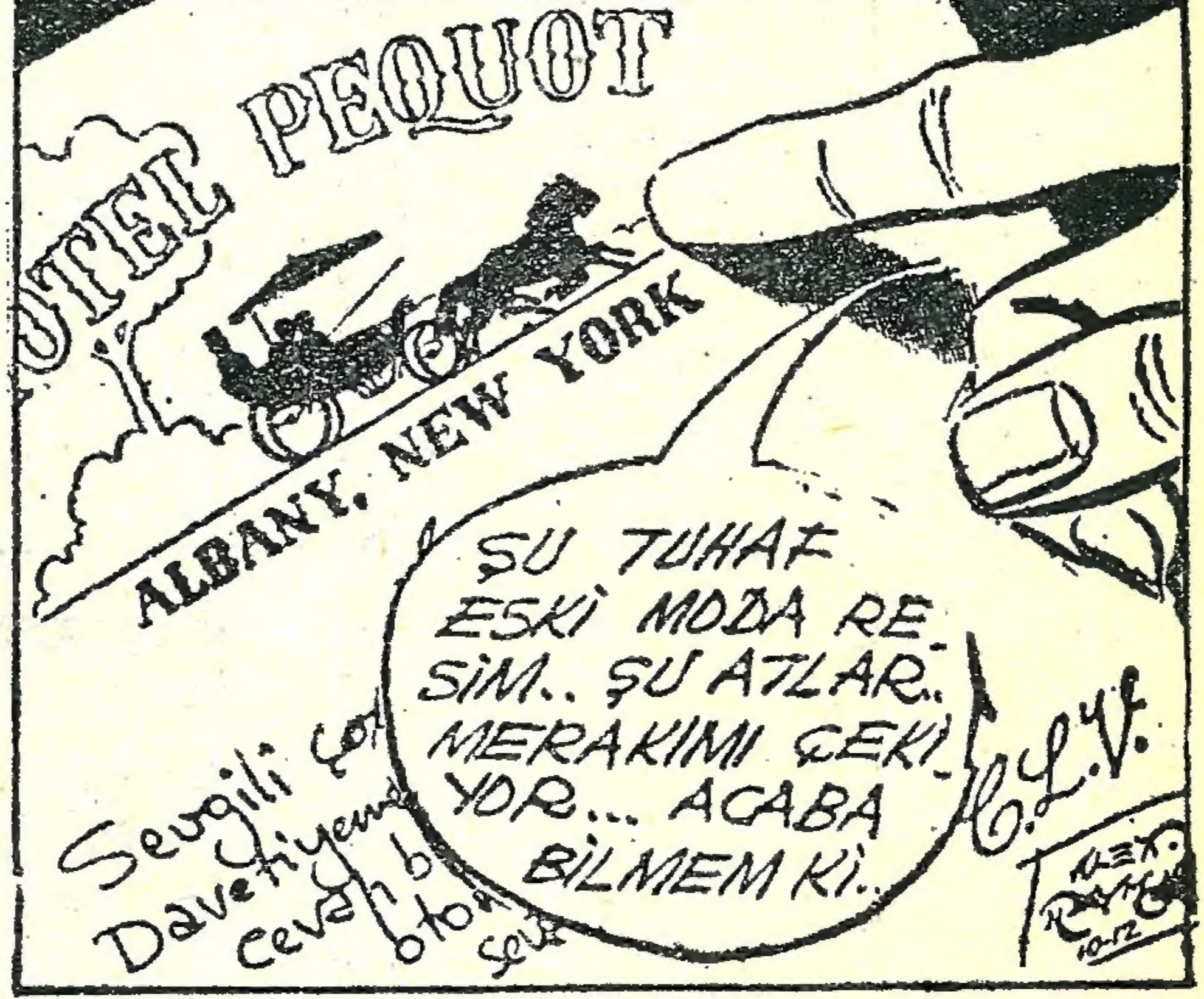
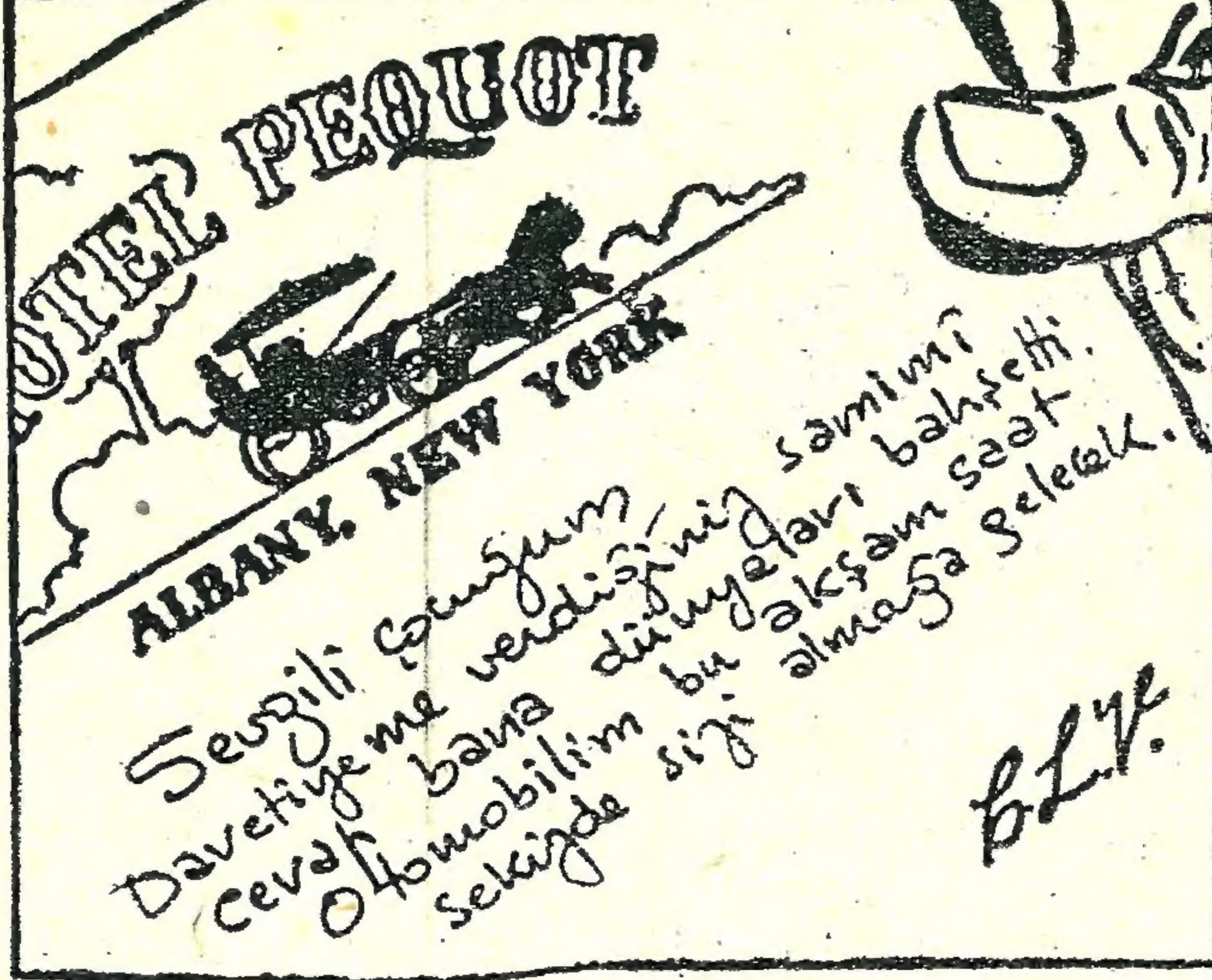
Sabaha kadar gözlerimiz gittikleri yolda, donmuş bir vaziyette kaldık... Kıpırdamadık, oynamadık, hiçbir hareket yapmadan, tek bir söz söylemeden şafakladık...

Gün ağarırken bize bir cesaret geldi... İkimiz de saatlerce kayalar arasında doluştuk, arandık, tarandık... Yok, yok, yok!... Eğer bu bir rüya olaydı, bu rüyayı yalnız bir kişi görürdü...

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

© 1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

© 1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

© 1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

© 1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

Benim Yaptığımı...

Nakleden:
F. DEMİRAY

ri yarı bir insan sayılmaz. Ama siz böyle dediğime bakarak ini yarıdan bir parçacık ufak olduğumu da sanmayın. Kı-sacastı ufak tefek ve gelişimsiz bir insanım... Kuvvet ve kudret ba-kımından olan eksikliğimi zekâ-mın mahsulü olan numaralarıyla telâfi etmişem muhakkak ki ba-guma bin türlü şey gelir. Ama hiçbir zaman basireti ciden bi-rakmam ve benden daha büyük, daha kuvvetli olan insanlara akıl-fikir bakımından olan üstünlüğü-mü her fırsatta isbat ederim.

Geçen yazın sıcak günlerinden birinde plâja gitmiştim. Yalnız değildim tabii, çünkü plâja yalnız gitmek canımı sıkar. Ama yalnız da anlamayınız, yanındaki kimse cinsi lâfîte mensup değil; bizim daire arkadaşlarından biriydi.

Onun gibi birkaç arkadaşım daha olsaydı ne yapardım bilmi-yorum. Çünkü bu çocuğun bir sü-rü arkadaşı vardır ve hepsinin de her rastladıkları yerde ona söyli-yecek bir şeyleri bulunur... Mese-lâ beraberce Beyoğlu caddesinde yürüyorsunuz değil mi. On adım atmazsınız ki, bizimkinin ahbap-larından biri:

— Nereledesin yahu? nida-sıyla yolunuzu kesmesin.

Bu hitap bazen değişir:

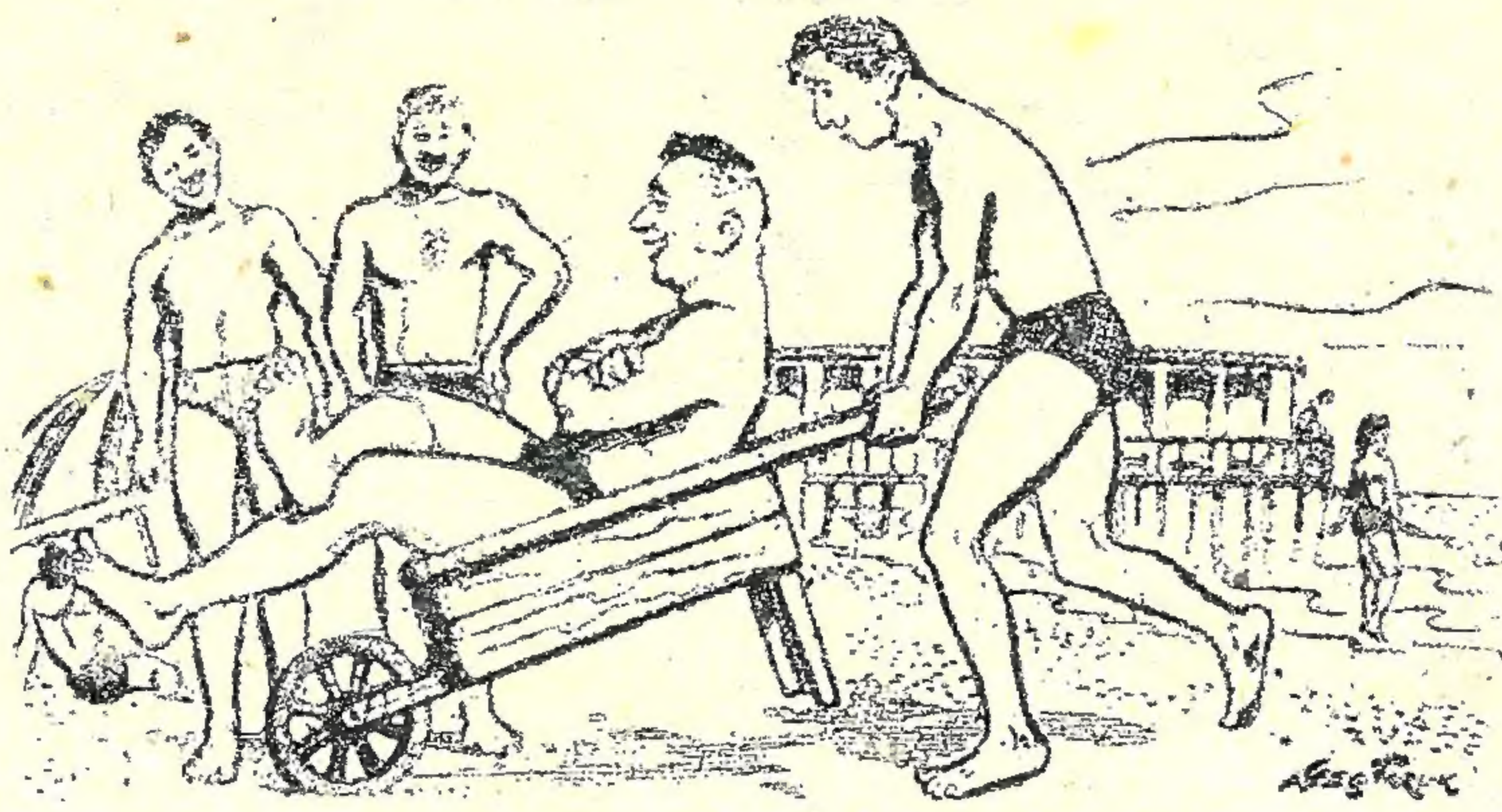
— Filanca yere niye gelmiyor-sun birader?

Veya:

— Hani bir mesele vardı yal-diye başlar ve kalabalığın iki sı-ralı gidip geldiği, ötekinin beriki-nin sızıp carptığı kaldırımın üze-rinde dakikalar dakikası muhab-betlerinin bitmesini beklersiniz. İşin kötüsü bu muhabbet bittiği yerde, bir başkasıyla yeniden baş-lar ve o bitmez tükenmez cadde boyunca kimlere rastlanmaz kim-lere.

O gün de plâjda bizimkinin bermutad bir sürü ahbabı vardı. Birkaçını bana da tanıttı ve gü-nün kalan kısmını onlarla birlik-te geçirmeğe mahkûm olduk.

Aralarından biri, 1.80 den u-zun boylu ve kalıplı kıyafetli bir adamdı. Pazularını şöyle bir şisir-diği zaman insan onun ne derece kuvvetli bir insan olduğu kolay-

Bütün gücümü kollarıma verecek ona taşların üzerinde bir tur yaptım.

lıkla anlıyordum. Ama onun, kuv-vetiyle mağrur olduğundan hiç hazetmemiştim. İkide birde bilek-lerinin nelere kadar olduğundan, istediği takdirde, kabinelerin ö-nünde bulunan demir parmaklık-ları birbirine geçirebileceğinden böbürlene böbürlene bir bahsed-i-vi vardı ki iyice asabımı bozdu. Ve ona bir oyun oynamayı kararlaş-tırdım.

Plâjda akşama kadar kalıca.

ğımız için öğle yemeğini orada yedik. Sonra, kumların gölge bir yerinde tembel tembel yatarken, herkesin hayretle açılan gözleri önünde ortaya bir laf attım.

— Pek kuvvetli olduğumu id-dia edecek değilim, dedim. Ama taşıyabildiğim bir şeyi benden başka kimsenin taşıyamayacağına dair isteyenle iddialara girebilirim.

Tabii ilk mukabele eden 1.80 ilk dev oldu:

— Yani sizin kaldıracağınız bir şeyi başkası kaldıramaz mı de-mek istiyorsunuz?

— Hayır öyle demedim. İddiam şu: Ben öyle bir şey taşıyacağım ki benden başka kimse onu taşı-yamayacak.

— Ben şahsen, sizin taşıyabile-ceğiniz her şeyin en az iki mislini taşıyacağımdan eminim.

— İddialara da girer misiniz?

— Gireyim tabii; nesine ister-seniz.

— Elli lirasına var mısınız?

— Varım..

— Bu plâjda bir el arabası bu-labilir misiniz?

— Buluruz herhalde.

Biz ikimiz emanete, cüzdanları-mızdan elliser lira almaya yollan-dık; bir başkası da el arabası bul-mağa gitti.

Taşığın üzerinde arkadaşlar etrafımıza bir halka çevirmişler-di. 1.80 liğe:

— Biniz bakalım şu arabanın içine, dedim.

Bir parça hayret etmekle be-raber arabanın içine yerleşti. Büt-tün gücümü kollarıma verdim ve epey zorluk pahasına da olsa o-na taşların üzerinde bir tur yap-tırdıktan sonra herkesin duyabile-ceği bir sesle:

— Haydi bakalım şimdi benim yaptığımı yapın, kendi kendinizi bu arabanın içinde taşıyın baka-lım.

Bozum oldu ve bir parça itiraz etti. Etraftakiler de onun tarafını tuttıkları için kazanmış olduğum elli lirayı alamadım. Fakat bizim herkül de o gün bir daha kuvve-tienden bahsetmedim.

Sergilisinin Penceresinde

Nakleden: Mustafa Roma

Carletto, villanın önüne gelince, bir daha sağma soluna bakınar-ak etrafı tetkik etti. Kimseyle yoktu. Başını kaldırarak Marcel-la'nın odasına baktı. Hafif bir renk vardı. Sevdiği kız kimbilir şu anda ne yapıyordu? Yoksa o da kongula-rı gibi uyumuş mu idi?

Hayır uyumamıştı. Zira, odadaki hafif renk de sönmüş Marcelia pen-ceresinin önüne gelerek gecenin ses-stikliğini bozan uğultu böceklerinin seslerini dinlemeğe başlamıştı.

Carletto daha fazla dayanamadı bir solukta bahçeyi sokaktan ayıran parmaklıkları; ağıttan sonra pen-ce-resinin önüne kadar yükselen sarma-sıklara tırmandı. Kadın, Carletto'yu

görür görmez, geri çekildi ve:

— Gidin! Gidin! diye fısıldadı.

— Sizi sevdiğimi, sizsiz yaşaya-mıyacağımı söylemeden mi? diye, Carletto sordu. Elli pencerenin per-vazını; tuttuktan sonra devam etti. Asıl sizden uzak geçen hayatın ne hüsnü var? O esrarlı gülgündüzü görmeden o saçlarının kokusunu koklamadan, o tatlı sesinizi dinleme-den nasıl yaşayabilirim? Marcelia, size delice aşığımlı İnan bana. Gel birlik-te kaçalım. Uzaklara, çok uzaklara.

sihri bir bölgeye gidelim. Celir mi-sin?

— Bu sözler doğrudan doğruya bana, benim şahsıma söylense idi ve ben de 40 yaş genç olsa idim gahir-dim. Fakat şimdi... Kadın hafifçe i-çini çektiikten sonra devam etti. Evc-i delikanlı, ben Marcelia değil teyze-siyim. O, seni hayalinden daha ge-çirmektir kimbilir kaçınıcı, uykusun-dadır. Benim için olmaya dahtı, ahtı-mıy yagında dinlediğim bu ilân, aşk için teşekkürler ederim. Sana pa-pa-çamın teveyye bir daha geç vakitler borulara gelmemendir. Haydi pay-rum üstünü başını; yırtmadan aşağı inip evine git...

Sosyete

Nakleden: Vahit Orgun

Giacinto Pensabene, ikinci dünya savaşı, esnasında karaborsacı-lık yaparak milyoner olmuştu. Para sayesinde hemen hemen her istediğini yapıyor; taçsız krallar gi-bi yaşıyordu. Buna rağmen mes'et değildi.

Bütün gayesi Roma sosyetesine dahil olabilmektir. Bu iş para ile o-lacak şeylerden değildi.

Giacinto, uğrunda servet-ler feda edileceği bu emeline nihay-et bir gün erişti. Ezelsayor gazino-sunda kumar oynarken büyük bir meblâğ kaybeden Kont Orlandi'yi, borç para vererek içinde bulunduğu müşkül durumdan kurtarmıştı. Kont da, gükran borcunu ödemek maksa-dıyla, Markiz Lion'un tertip ettiği resmî kabule Giacinto Pensabene'yi davet ettirmeğe muvaffak olmuştu.

Bu beklenmedik davet üzerine, ömründe spor elbiselerden başka bir şey giyinmemiş olan Giacinto Pen-sabene, kendisine bir frak yaptırdı.

Spor elbiselerinin rahatlığına alış-mış olan Giacinto Pensabene için, böyle resmî bir kıyafete bürünmek bir külfetti. Giacinto o frak ile göğ-sü ve yakası, kolalı, gömleğin içinde kendisini cenderede farz ediyordu.

Gülü steven dikenine katlanır der-ler. Giacinto da, sosyeteye dâhil ol-mamın uğrunda her şeyi tahammül

edecekti. Nitekim sofraya oturulunca-ya kadar gayri tabii hiç bir hareket-te bulunmadı. Ve bu hususta pek fazla bir güçlük de çekmedi. Fakat yemek tabaklarının biri gidip biri gelmeğe, şarap kadehleri birbiri pe-si sıra dolmağa başlayınca Giacinto Pensabene'nin de rengi sararıp sei-mağa başladı.

Bir yandan elbiselerinin verdiği e-zantının bir yandan da içtiği şarap-ların tesiriyle buram buram terliyor-du. Pantolonunun kemerini çözmedi-ği takdirde bir tek hâlâ daha ye-mesine imkân yoktu. Halbuki daha yemeğin yarısı, gelmemişti. Bu ha-lo daha fazla tahammül edemeyece-ğini anlayarak Giacinto, birdenbire a-yaga kalktı, ve sofradakilere hitaben:

— İçinizde benim için ölmek is-teyen birisi var mı? diye sordu.

Herkes şaşkın şaşkın Giacinto'ya baktı; fakat kimse cevap vermedi. Masadakileri teker teker süzen Gia-cinto:

— Görüyorum ki benim yerime ölmek isteyen kimse yok. Haklımız yalnız şu var ki sizin yerinize de ben ölecek değilim. Dedi ve seri bir ha-reketle kravatını, gömleğinin yaka-sını; ve pantolonunun kemerini çözüp derin bir "Oh!.." çektiikten sonra yerine oturdu ve büyük bir sükunet-le yemeğine devam etti.

YARASA

BEN ZATEN
İÇERİDE BİR
SEYLER DÖNDÜ.
GÜNÜN FARKIN-
DAYDIM.

A! DANTAK GELDİ..
BLEKİ KILIĞINA Gİ-
REN YARASA DA
ORADA..

BLEKİ İLE
DANTAK.. AYRI..
HALBUKİ AYNI SAHİS
İDİLER

ANLAŞILDI. BİRİSİN.
DEN BİRİ KİYAFET
DEĞİŞTİRMIŞ..

YAKALAYIN..
BU YARASA

İNANMAYIN
ÇOCUKLAR..
ASIL O YARA-
SANIN TA
KENDİSİ..

SIRA
BENDE

YARASA..
BLEKİ Yİ
YAKALADIM.

DEMİK
SEN YARA-
SIN.. ARTIK
ELİMİZDEN
KURTULAMAZSIN

İLKÖNCE
BUNUN HESAP-
BİNİ GÖRE-
LİM. DAN-
TAKI SON-
RA TENİZLE-
RİZ.

AFERİN..
İYİ NUMA-
RA YAP-
TIN

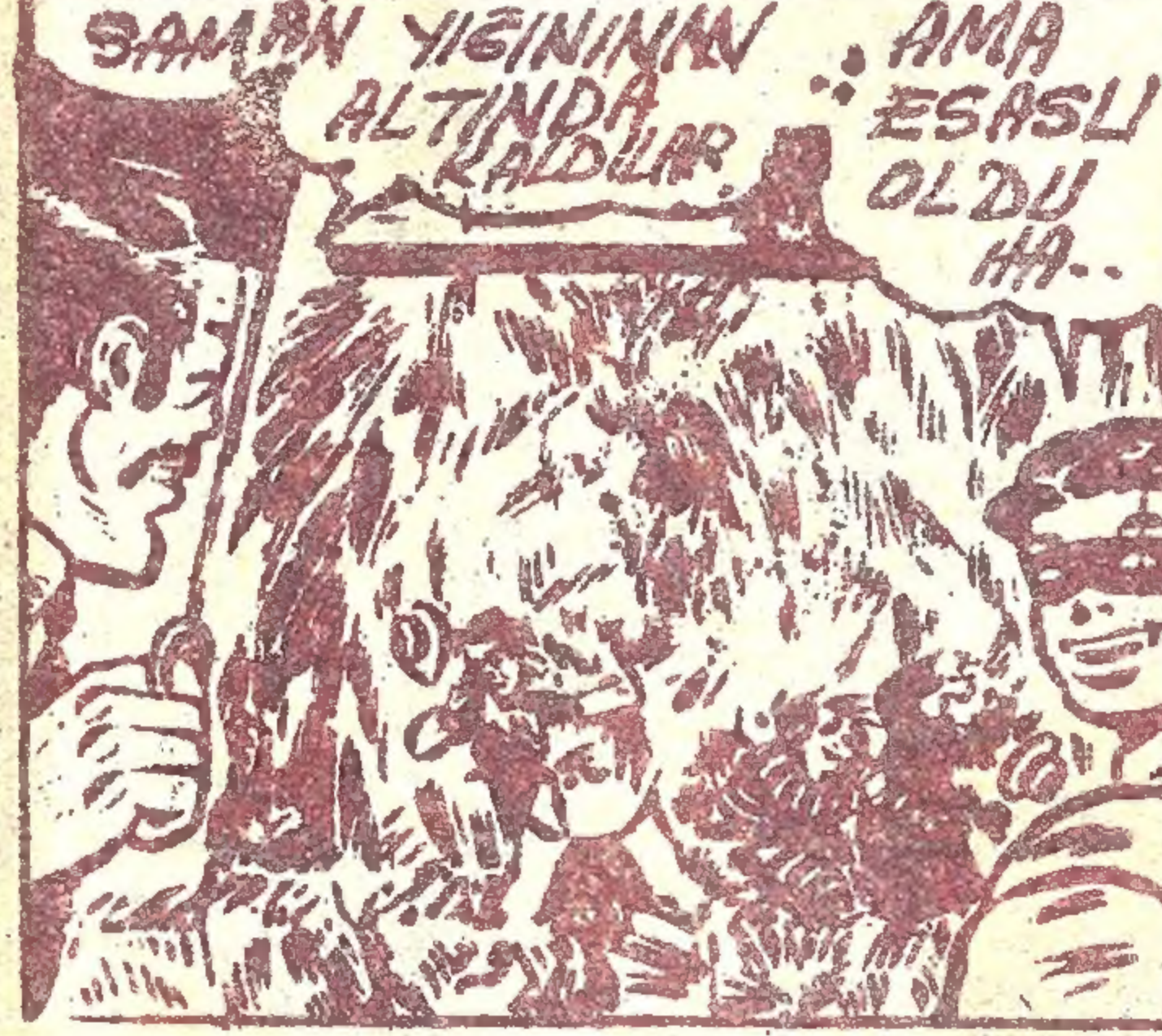
DANTAKI
SEN SAND
ÜZERİNE
GULLANDILAR.
ŞİMDİ TENİZ-
LEMİŞLERDİR
BİLE

HEY.. SAMANLAR
OLDU. HAVADAN
YAGACAK

SAMAN YİĞİNİNİN
ALTINDA
KALDILAR.

AMA
ESASLI
OLDU
HA..

AFERİN
YARASA..
HEPSİNİ
YAKALADIK

KİMIN AKLI
NA GELİRDİ
DANTAKLA
BLEKİNİN
AYNI İNSAN
OLACAKI..

BU HİKAYE BURADA
BİTTİ

YENİ
MACERA..

YARASANIN BULUNDUĞU
GOTHAM ŞEHİRİNİN YAKI-
NINDA BİR KASABADA

BENİ BLISS
LERİNE VİNE
GÖTÜRÜ-
NÜZ

ESKİDEN
NEŞELİ
BİR ŞERDİ.
DAVETLİ-
LER DOLAR
TAŞARDI

DÖRT SE-
NEDİR TAH-
SİLDEYDİM.
BEN MARTIN
BLISSİM..
BİZİM EVİN
ESKİLE PAK-
KİNE?

NE? SEN
MARTİN'
SİN HA?
NE KA-
DAR DE-
ĞİŞMİŞ-
SİN..

NE
VAR,
NE
DEĞİ-
ŞİKLİK
VAR.
BİZİM
EVDE

İŞTE GELDİK.
ZAMAN HER
ŞEYİ DEĞİ-
TİRİYOR
DELİKANLI.

ALLAH ALLAH.. ŞOFÖR
NELER GEVELEDİ..
HALBUKİ ANNEM BANA
HİÇBİR ŞEYDEN BAH-
SETMİYORDU MEKTUP
LARINDA

DUR..
BURASI
HUSUSİ
BİR EV..
NERE-
YE..

BEN BU
EVİN SAHİ-
BİNİN ÖĞ-
LUNUMASI
SEN KİMSİN?

SEN. OĞLU
HA? KOCAKA-
RI BANA BİR
SEY SÖYLE-
MEDİ
ANNA..

SANA CEVAP
VERMEK MECBUR
İYETİNDE DE-
ĞİLİM. YERİNDEN
OYNAMA.. ŞİMDİ
GELİYORDUM.

ARKASI VAR

MANDRAKE

PILOTSUZ, ACAYIP UÇAK
GİTSİDE ARTAN MÜTHİŞ
BİR SÜR'ATLE STRATOSFERE
YÜKSELDİ. MANDRAKE
İLE APTULLAH TA
İÇİNDEYDİLER.

3

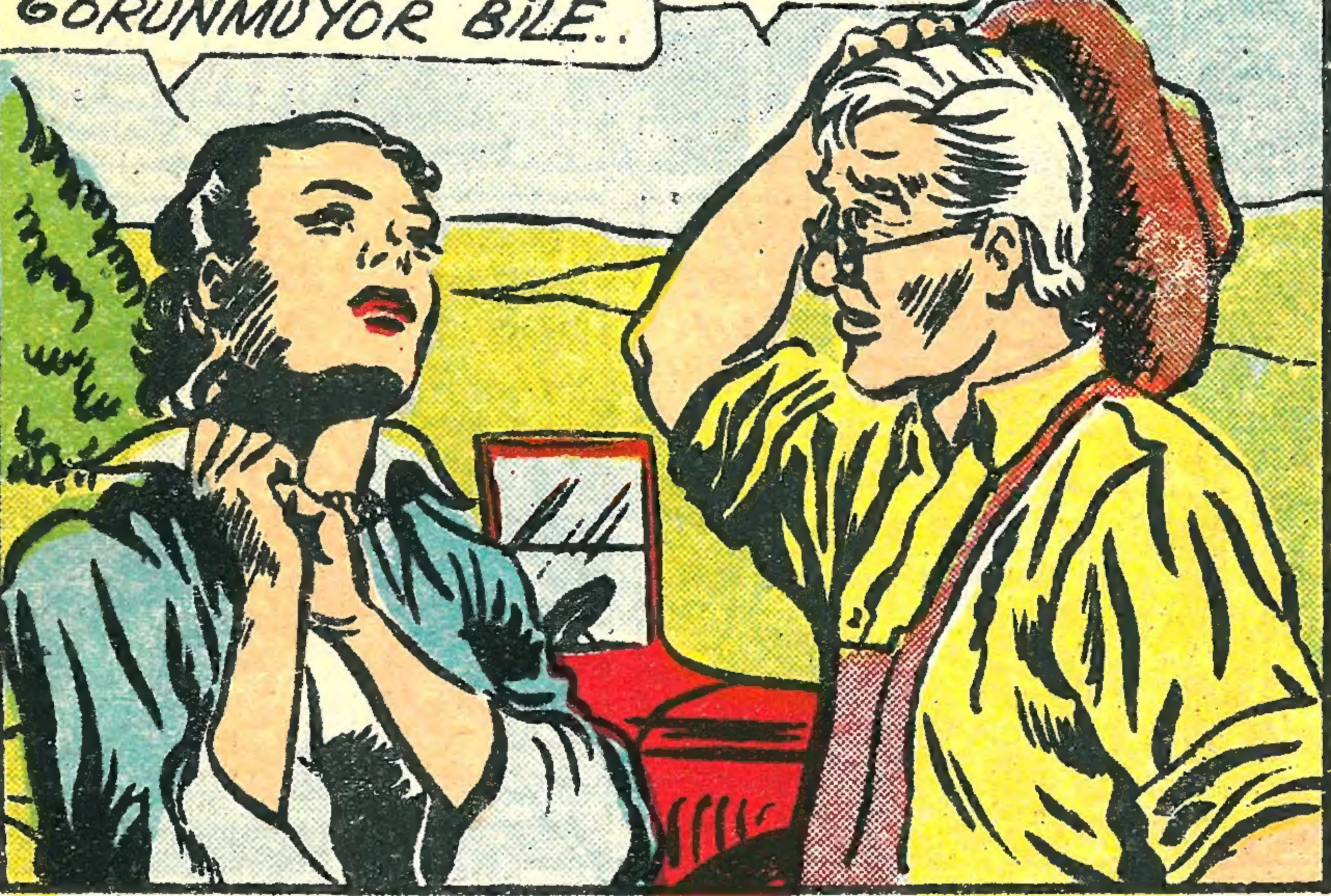
NE
DEDİN
BAYAN?

MANDRAKEYLE APTULLAH
ARKADAŞLARIMI.. ŞU GA-
YIRDA BİR NESNENİN İÇİ-
NE GİRDİLER.. O DA HA-
VALANDI DEDİM..

YUMURTA GİBİYDİ.
MÜTHİŞ BİR PAT-
LAMA OLDU. SONRA
O GÜLLE HAVAYA
YÜKSELDİ. ARTIK
GÖRÜNÜMÜYOR BİLE..

EVET.. GÖRÜNÜRDE
BİR ŞEY YOK.. BÜYÜK
BİR YUMURTA GİBİ
Mİ DEDİNİZ? SİZ
NEREDEN GELİYOR-
SUNUZ?

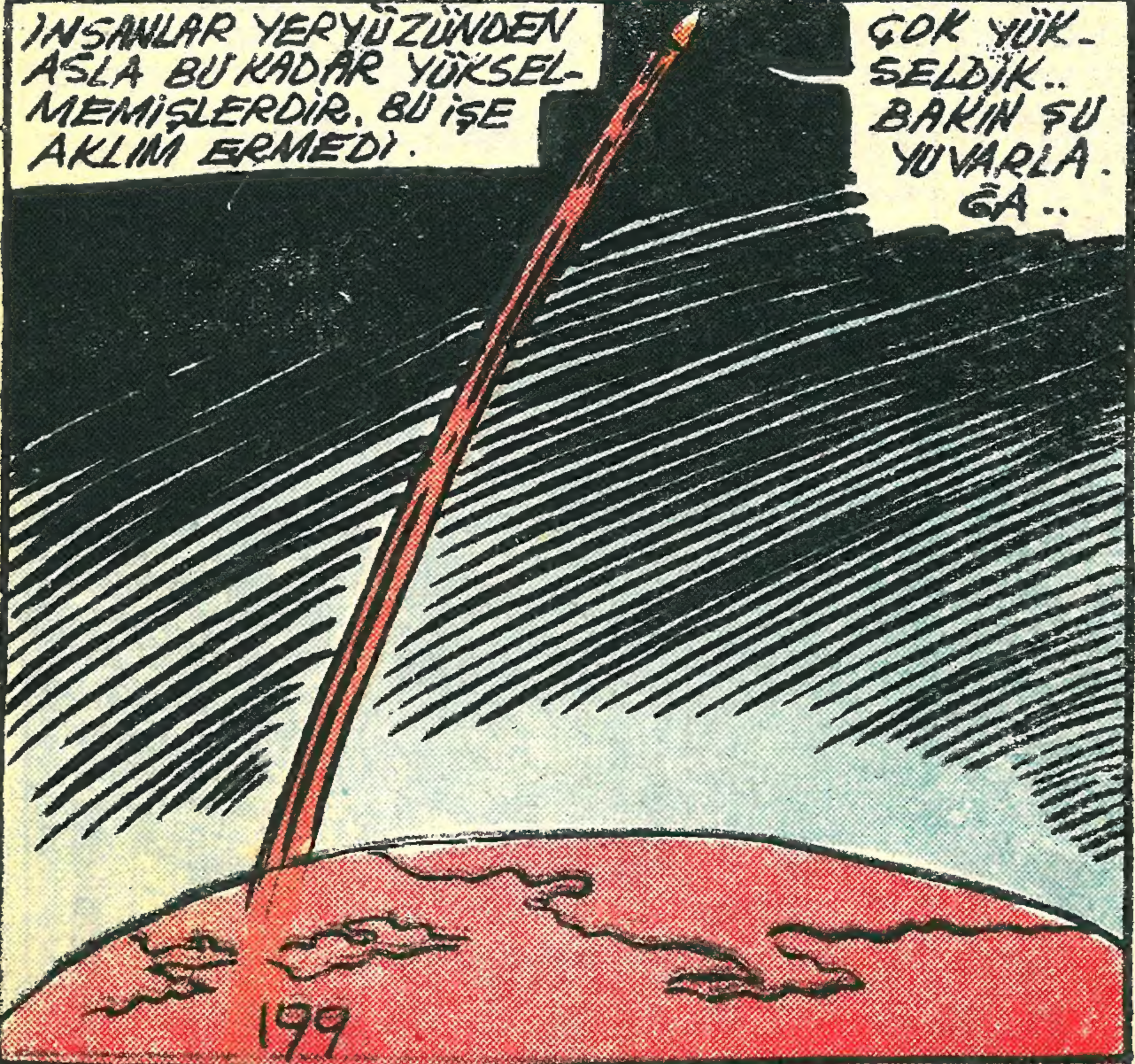
BÜ GEMİNİN
PİLOTU YOK..
ACABA NEREYE
GÖTÜRÜYOR-
BİZİ?

ISITMA, TAZYİK, HAVA..
LANDIRMA TERTİBATI
TAMAM.. HERŞEYİ DÜŞÜ-
NÜLMÜŞ. NEREYE GİTTİĞİ-
MİZİ ALLAH BİLİR..

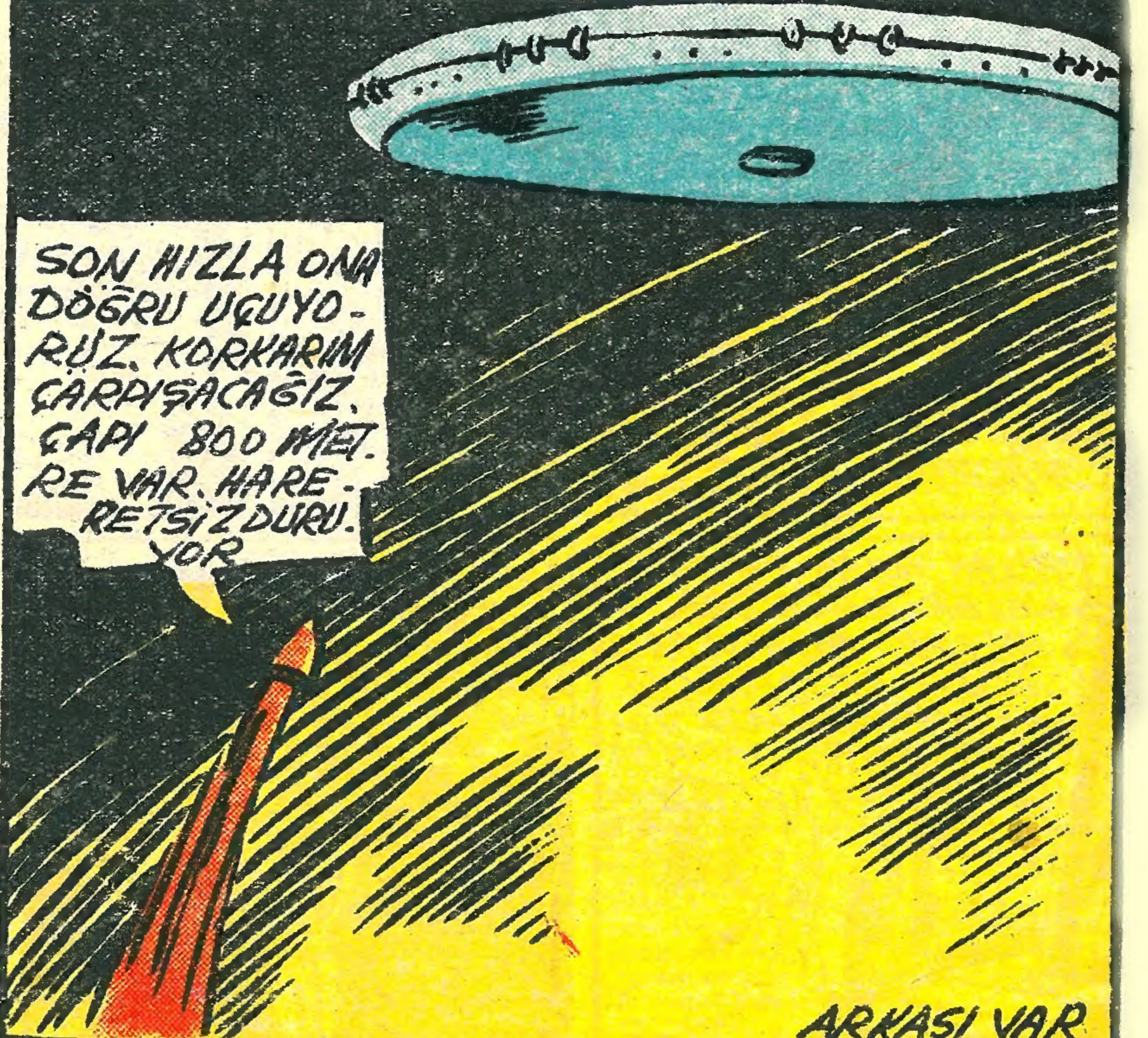

İNSANLAR YERYÜZÜNDEN
ASLA BÜKADAR YÜKSEL-
MEMİŞLERDİR. BÜ İŞE
AKLIM ERMEDİ.

GOK YÜK-
SELDİK..
BAKIN ŞU
YUVARLA..
GA..

SON HIZLA ONA
DÖĞRU UQYD-
RUZ. KORKARIM
ÇARPAŞACAĞIZ.
GAPİ 800 MET.
RE VAR. HARE-
RETSİZDURU-
YOR

ARKASI VAR

AŞK YAŞIYACAK

JANI İLK ANDAN İTİBAREN SEVDİM. ONUN FENA BİR DURUMA DÜŞTÜĞÜNÜ GÖRDÜM. KALBE DE HÜKMEDİLEMEZ Kİ BAY KOMİSER.

SİZLER BEYNELMİLEL KATİL VE HIRSIZLAR ARADİSİNİZ HALDE KARŞINIZDA BASİT AŞKLARIYLA BİZLER VARIZ

SÖYLEDİKLERİNİZ BENİ HİÇ TATMİN ETME Dİ.

16/1

HEM ZATEN SİZİN VAZİFENİZİ KÖTÜYE KULLANDIĞINIZ SA. BİT OLDU BU İŞE SİZ DE DAHİL OLDUNUZ. SİZİ DE TEVKİF EDİYORUM

BURAYA BUNU GÖZE ALARAK GELDİK. MAKSADIMIZ LÜCKİYİ MÜŞKÜLDEN KURTARMAKTI.

SENİN HESABINA GÖK ÜZÜL DÜM BARBARA

Zİ YANI YOK JAN. ADA. LET ELBET TECELLİ EDECEK..

ALIN GÖTÜRÜN

İŞLER BÜSBÜTÜN KARIŞTI.

SORMA.. BAŞIM BEYNİM TUTTU..

ARADAN BİR AY GEÇTİ.

SAKİN OLUNUZ. ADALET KOLAY TECELLİ ETMEZ..

ARADAN BİR AY GEÇTİ. DAHA İLK SORGUMU BİLE YAPMADILAR.

NIHAYET BİR GECE

LUCIANA RAHAT.

HEMŞİRE NE
OLUYOR ALLAH
AŞKINA?

SİZ.

SİZE BİR
YARDIMMI
DOKUNABI-
LİRSE HAZI-
RIM

GELİN.. BİR
YARDIMCIYA
İHTİYACIMIZ
VAR BU
GECE

NABİZ ÇOK ZAYIF.. İN-
ŞALLAH KURTULUR.

16/2

LUCKİ.. AH YANIMDA
OLSAN LUCKİ..

BU ALÇAKLIĞA ADALET DİYORLAR
SAKIN OL KIZIM. BU HUSUSTA
HÜKÜM VERMEK SANA
DÜŞMEZ.

FAKAT NIHAYET.

HAKİKATEN
BİR MUCİZE.

NE GÜZEL..
BİR ERKEK.

199/2

ARKASI
VAR

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın: *Kemalettin Tuğcu*

SAYI : 49

Bizansın müdafaasında çalınmış bir askermiş. Şehir düşüncüne, gemilere kaçanlarla birlikte denize atılmış. Fakat baygın bir halde Galata kıyılarında düşmüş. Orada günlerce kalmış. Nihayet şehirdeki nişanlı Teofanosu aramış. İki gün önce esir hanına gitmiş. O isimde bir Rum kuzunun bana satıldığını haber almış. Halasının kızı olan Teofanosun bir Türk cariye olması onu müteessir etmiş. Öldürmeğe karar vererek konağa iş aramak bahanesiyle girmiş. Hüseyin kendisini ot uşağı olarak almış. Nihayet beni görmüş ve öldürmeğe teşebbüs etmiş.

Orada bulunanların hiçbirisi onu derhal öldürerek ortadan kaldıracagından şüphe edemezdi. Hüseyin, az daha beni öldürecek olan, bu adamın kafasını kesmek için büyük bir sabırsızlık duyuyordu.

Teofanosu getirtti. Bu esirler arasında pek güzel ve ufak bir kızı. İki nişanlı ve iki akraba çocuğu birbirlerini gördüler. Manol kızı veya beni parçalamak için kendisini tutanların ellerinden kurtulmağa çalıştı. Nihayet:

— Öldür beni, ne bekliyorsun. neye ıstırabımı uzattırıyorsun! Diye ağlamağa başladı.

Kendisine şöyle cevap verdim:

— Manol, yanıma aldığım ve bir araya topladığım bu kızları birer cariye olarak kullanmak aklıma gelmedi. Ben perişan olmuş alle evlatlarının, âcizlerin hizmetinden kâim olacak bir insan değilim. Bunu böyle bil. Sana gelince, şimdi İstanbul muhafızına teslim etsem derhal kafanı kestirir. Fakat ben bunu yapmayacağım. Ben seni affediyorum. Her aldığım kız için bin lira ayırmışım. Bu onun drabomasıdır. Bu parayı şimdiden sana verecekler. Kendine bir iz tut. Teofanosu al. Hazır olacağın güne kadar o benim kuzum olarak burada kalacaktır.

Bu kararımın tesiri pek büyük oldu. Fatma Sultan ağladı. Teofanos koşup ayaklarına kapandı. Manol boğulur gibi haykırdı:

— Sizin için ölecek bir adam lazım olurda beni unutmayınız Yusuf Bey.

Hüseyin dudaklarını ısırarak polasını kınına koyarken başını iki tarafa sallıyordu.

Bu hareket beni de heyecanlandırmıştı. Herkes çekildi. Yalnız Fatma Sultan kaldı. Yüzünde geniş bir ferahlık ve teessür vardı. Zaten aydınlık olan bu yüzdeki insana ferahlık veren pembe renk ve gözlerinin nemli parlaklığı bakmakla doyumlamıyordu beni.

— Yalnız kahraman ve güzel bir erkek değilsiniz Yusuf Bey, dedi. İnsan kalplerini kazanmasını çok iyi biliyorsunuz.

— Elimde bir damla kan bulundurmağa, yüreğimde bir haz bulundurmağa tercih ederim Hanım Sultan.

Ne zaman Hanım Sultan desem eski Bizans Prensesi bundan fev-

kalâde bir haz duyuyor ve rengi bir kat daha pembeleşiyordu.

— Bilmiyorum, dedim. Irma ile Herakliya Hanım Sultanlık size olduğu kadar parâsacak mı?

Fatma Sultan hayretle:

— Anlıyamadım Yusuf Bey, dedi.

Dimetokada olup bitenleri kendisine anlattım. İki prensesin müâfak olması ve Padışahın çok sevdiği iki genç kumandanla evlenmeleri onu pek müteessir etti. Ve birer damla yağ kirpiklerinde sallanırken yanına sokuldu.

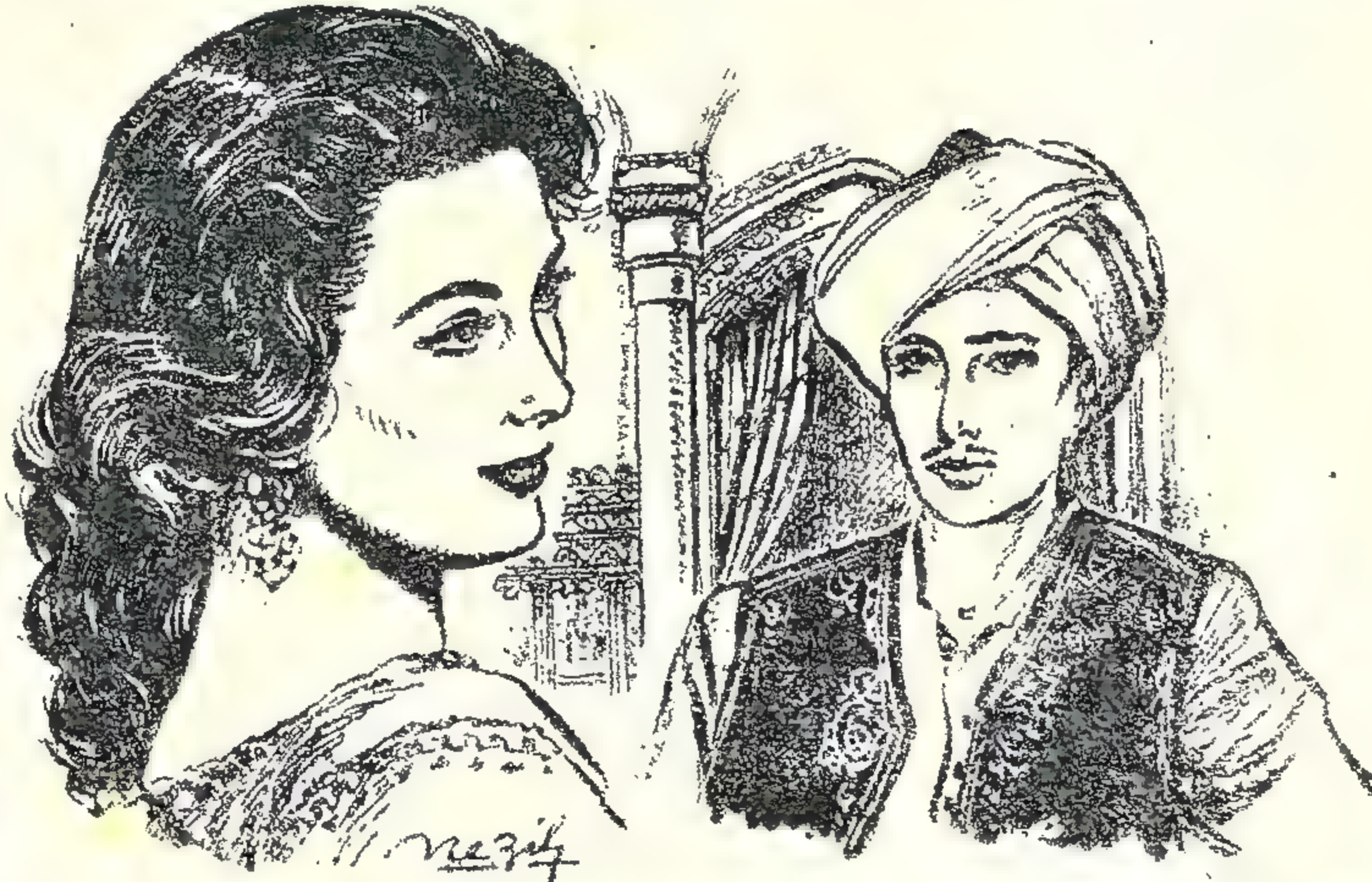
— Siz, dedi. Siz çok iyisiniz Yusuf Bey. Bütün bu asil hareketleriniz karşısında insan kendi düşüncelerine sıkılıyor.

— Ne gibi hanım Sultan?

— Messâ ben Irma ile Herakliya Kapoçellinin konağına naklettiginizi zannetmiştim.

— Fakat ne için?

— Onları istediğiniz kadar ve

sükûnet içinde sevmek için.

— Bu düşünceye rağmen hiç bir üzüntü duymadınız, değil mi?

— Ne için üzüntü duyacağım Yusuf Bey. Bu sizin için tabii bir hak. İki prensesi mi düşünecektim? Onlar sizinle müşterek bir hayata zaten hazırlanmışlardır. Bunu gayet tabii görüyorlardı. Saray çocukları, saray kızları için bu bir görenektir. Hatta zengin Rum âlelerinde de birçok cariye görülüyordu. İnsanların hayvanlar gibi satıldıkları bu devirlerde bir erkeği birçok kız ve kadınla birlikte kabul etmek mecburiyeti vardır.

— Hanım Sultan, siz sevginin sembolü olan kalbin ne olduğunu bilir misiniz?

— Biliyorum Yusuf Bey. Kalp çok tahammüllü bir uzuvdur. Parçalanır, fakat ne sesi çıkar, ne de tesirlerini karşındakine bildirir.

— Pek güzel, o halde, Irma, benim bir tek kalbe malik olduğum ve onu da kaptırdığım için kendisini sevmeyeceğimi size söylemiştim.

— Evet Yusuf Bey. Ben de bu bahtiyarın kim olduğunu düşünüyorum. Zavallı Olga mıydı veya o çapkın Anjel mi?

Fatma Sultan bu sözleri beni son derecede sıkı. Başımı eğdim. Onun bu iki kızla düştüp kalktığı

mi bildiğinden haberim yoktu. Fatma Sultan elini omuzumdan çekti ve gülmüşü:

— Kalbinizin hangisiyle birlikte gittiğini düşünüyorum, dedi. Eğer Anjeli sevdinizse onu hiç bırakmayabilirdiniz. Konağın bahçesine gömdüğümüz zavallı Olgaya gelince basit olmakla beraber sizi pek fazla seviyordu.

— Bunu nereden biliyorsunuz Hanım Sultan?

— O, çok defa kilisede dua ederken sizin isminiz için de Panaiyaya yalvarırdı. Bazen, geceleri adını sayıklardı, uykusu arasında kendisini kollarınızın arasında sanır, çırpınırdı. Sizin kendisini sevmediğinizi zannediyordum. Çünkü sizlerle buluşmak için fırsat arardı. Bir gün, kendisini takip ettim. Onun hareketlerinden ben mesuldüm. Sizin kendisini teskin için söylediğinizi ve darıldığınızı, Bizansın kan ağladığı bir sırada

— Sevdiniz de sizi sevmeyen mi Yusuf Bey?

asktan bahsettiği için darıldığınızı duydum. Zavallı Olga! Ne feci âkıbet! Onun kesik başı ve başsız vücudu hep gözlerimin önüne geliyor. Bu zavallı vücudu kollarınızın arasına aldınız. Çırpınması, ıstırabı bir an içinde durdu ve sanki kollarınızdan hazetti.

Fatma Sultanın yüzünde yaşlar vardı. Yanakları solmuştu. Uzun uzun içini çekti.

— Anjele gelince, bana kendisi anlattı. Eğer sizin kollarınızın arasına düştüğünü bana söylerse kendisini yeniceilere vermekle tehdit etmişsiniz. Bilmiyorum Yusuf Bey. Bu çocuğu niçin böyle korkutuyordunuz. Sizden pek korkuyordu. Ve sizden korktukça kucakınıza kaçmak isterdi. Sizin için ağlardı. Bana bunu söylemesinde ne mahzur olabilirdi.

— Hanım Sultan, Anjelin bir tesadüfün tesiriyle benim kucakuma düştüğünü ve üzerimde hiçbir tesiri olmadığını söyleyebilirim. Tehlikeli günlerin bir şaşkınlığı, ne bileyim, belki de bir başka tarafta gözü olan bir kalbi gittikçe kuvvetlenen bağlardan kurtarmak için yapılmış bir hareket.

— Bana izah eder misiniz Yusuf Bey?

— Ask bir ıstıraptır Hanım Sultan. İnsan bile kendisini kaptırmak istemez. Askı şımartmak, benliği kaybetmek demektir. Ben de beni gittikçe saran bir askın tesirinden kurtulmak istemişim. Fakat sizi temin ederim, yüz tane Anjel, bin tane Irma yine beni kurtaramamıştır.

— Demek seviyorsunuz Yusuf Bey?

— Pek fazla seviyorum Hanım Sultan.

— Bu bahtiyar kadın kimdir?

— Kalbimin sırrını muhafaza etmekteyim müsaade ediniz.

— Sevdiniz de sizi sevmeyen mi Yusuf Bey?

— İşte ben de bundan korkuyorum.

GÜZELLERİN GÜZELİ

Fatma Sultan pek heyecanlıydı. Düşünüyordu. Şuh bir tebesümle kirpiklerini kaldırarak gülmüşü:

— Size sizi sevmeyen mi ima etti?

— Hareketleri bunu gösteriyor Fatma Sultan.

— Kendisini ciddi olarak seviyor musunuz?

— Bundan eminim. Bakınız yüzlerce kız, bir işarete bakan yığınla esir varken hiçbirisini gözüm görmüyordu. O güzellerin güzelli, kollarımın değil kalbimin ve ruhumun sevgilisidir. Beni diğer erkekler gibi binbir güzelle dölüp kalkmaktan menediyor.

— Bizans yağmasında bu kadar esir, bu kadar para elde ettiniz de bir sevgili karşısında mı acze düşüyorsunuz?

— Evet Hanım Sultan. Ben her şeyi yaptım amma kendimi esaretten kurtaramadım.

— Size sevgilinizle anlaşmanızda yardım edebilir miyim?

— İstiyorum ki hiç olmazsa onda muti bir yürek bulayım.

— Bana itimat ediniz Yusuf Bey. Yalnız söyleyin. O Bizansta mıdır?

— Evet.

— Yakınızdadır mı?

— Evet.

— Bu konakta mı?

— Evet.

Fatma Sultan kalktı. Ben de kendisini takip ettim. Hava sıcağı. Güzel bir ay ışığı Hüseyinin çabucak çiçeklerle donattığı geniş bahçeyi aydınlatıyordu. Aşağıdan, bir vakitler acı ve tatlı günler geçirdiğim muhafız odasından hazin bir saz sesi geliyordu.

Fatma Sultan pencerenin önünde durdu. Gecenin sessizliğine damla damla karışan bu saz sesi hem hüznün hem de haz veriyordu.

Uzaklarda, mehtabın ışıklı örtüsü altında yorgun ve yaralı Bizans uyuyordu. Artık taş binalardaki alle ocaklarından hicirıklar, ağlama sesleri ve iniltiler duyulmuyordu. Fatma Sultan içini çekti. Sordum:

— Üzülünüz mü Hanım Sultan?

— Hayır Yusuf Bey, dedi. Mehtap ne kadar güzel. Bizans korkunç fırtınalardan sonra durulmuş bir denize benziyor. Bu saz sesi de, sedefli kumlara serilen ufak ve nazlı dalgaların sedası gibi. Denizler uyur da, küçük dalgalar niçin uyumaz Yusuf Bey?

— Genç kızlar uyur da nazlı nefesleri, küçük elleri pembe dizleri gibi, niçin uyumaz? Canlı olduğu için değil mi? Küçük dalgalar da denizlerin nefesidir. Bakınız bu sessizlik Bizansta artık ıstırap olmadığını anlatıyor.

(Sonu gelecek sayıda)

BERUT BEYİ GEMİDEN AYRILINCA
DEMİK PERRO Bİ-
Zİ ALDATMAMIS.
DEMİK KONKİ TA
HAYATTA

GİDİP ONU
KURTARALIM

HELİOS'UN GÖZÜN
DEN SEVİNÇ GÖZ
YAŞLARI BOŞALDI.

ŞİMDİ
AĞLAMA.
NİN YERİ
Mİ YA..
ANNENİ
BULDUK
DEMİK
TIR.

ERTESİ
SABAH
KARAYA
ÇIKAR.
LARKEN
ATMACA
REİS
MELVİN
HELYOS
VE ÜÇ
TAYFA
İYİCE
SİLÂH-
LANDI.
LAR

BU İHTİYATKÂRLIK'TAN
HERHALDE ZARARLI
ÇIKMIYACAĞIZ.

BİZE NE EMİR
VERİYORSUN
SİZ YOKKEN
NE YAPALIM?

ATMACA REİS

199

BANDINDO.. KUMAN
DAYI SEN AL..
DAİMA HAZİR
OLUN.. KİMSEYİ

YANAŞTIRMA

PEKİ

ALLAH AİSMERİADIK

GÜLE
GÜLE

HİÇ MERAK
ETME REİS..
YALNIZ CA-
BUK OL..

ŞU DEVE ÜÇ
SA NE İYİ
OLACAK.. BİR
AN EVVEL
ANNEME KA-
VUŞURUM

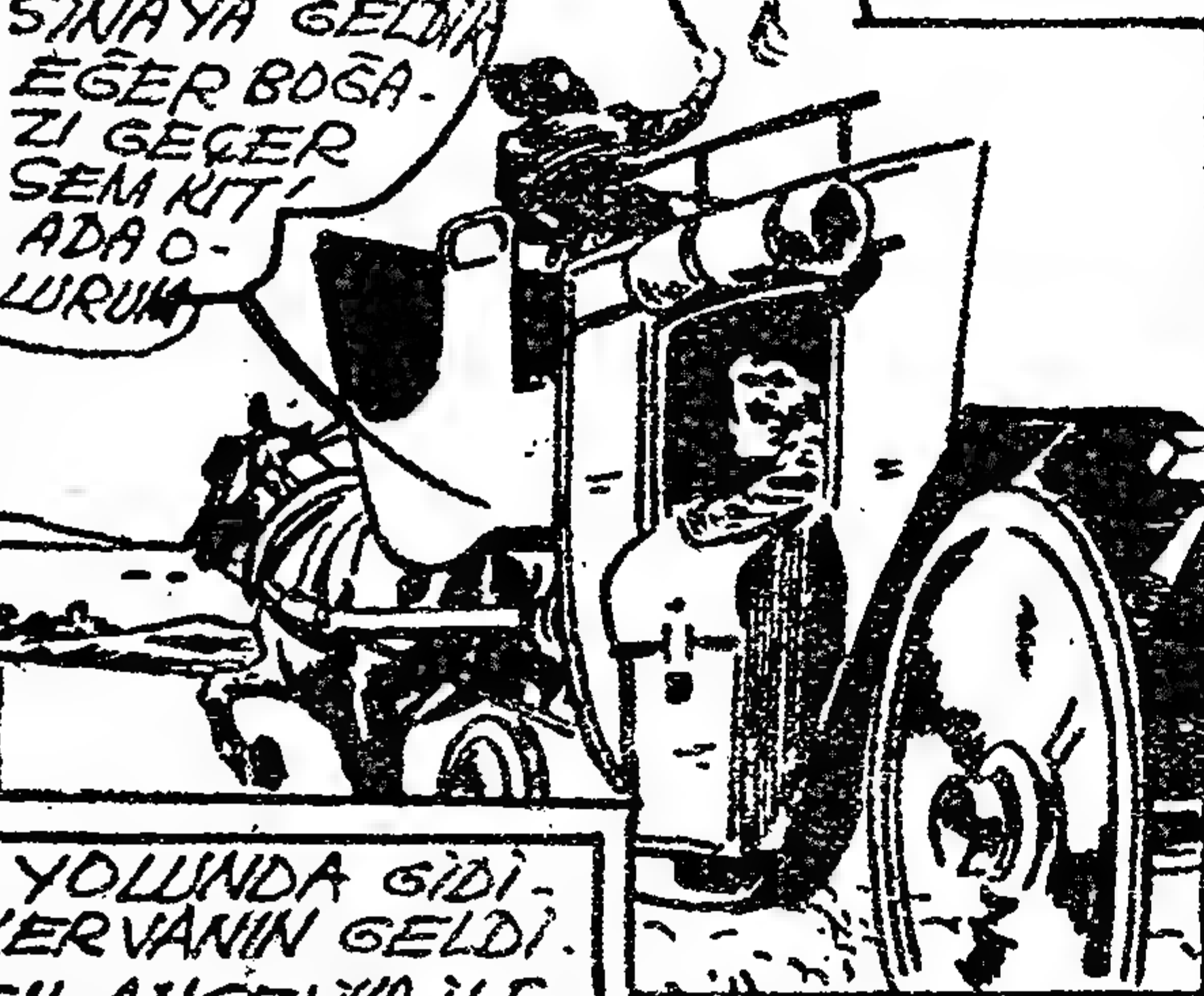
İNŞALLAH
O DA OLA-
CAK YAV.
RUM..
YARINDA..

HALBUKİ
ONA KİM
BİLİR NE
ZAMAN
KAVUŞA-
CAKLAR.
KONKİ TA
EN YAKIN
BİR KASA.
BADA BİR
MÜCEV-
HERİNİ
SATTI.

BİR ARABA TUTTU.
BİRKAÇ GÜN SONRA

NİHAİYET ME-
SİNAYA GELDİ
EĞER BOŞA-
Zİ GEÇER
SEM KİT'
ADA O-
LURUM

ŞİMDİ ATMACA
REİSİN ANNE-
SİNİN YANINA
GÖLÜMÜN RUHU
BANA YARDIM EDER

BİR KAYIKLA
ERTESİ KA-
LABRİYA YA
AYAK BASTI

BU SIRADA RE-
İS SANDIN
SARAYININ CİVA-
RINA GELDİ.

İSTE
GELDİK
HAZİR
BULUNUN

BENDE
AYNI Fİ-
KİRDE-
YİM

HERŞEY YOLUNDA GİDİ-
YORDU. KERVANIN GELDİ.
GİNİ GÖREN ANGELİKA İLE
SULTAN ONLARI SELÂM-
LADILAR.

BAK
MELVİN BİZİ
BEKLİYOR.
LAR EVET
AMR..

SARAY MUHAFIZLARI GELENLERİ NEZA-
KETLE KARŞILADILAR.

ŞANNA SEFALAR GETİRDİ.
NİZ EFENDİM SİZİ
DÖRT GÖZLE BEK-
LİYORLAR.

MELVİN.. HELYOS..
SİZ BENİMLE GELİN
SİZ ÜÇÜNÜZDE
BURADA BEKLEYİN

199

ARKASI VAR

Söyletme Beni!..

Yazan: M. YAMAN

Zıpzıp Ragit, bekçiler tarafından yakalanmıştı. Şimdi semtteki bütün hırsızlıklar onun üstüne yıkılmış bulunuyordu.

Sabah kargı, bahçedeki gürültüye uyanan Saim, pencereden bakınca işi anlamış ve hemen aşağıya inmişti. Bekçi anlatıyordu:

— Beyefendi, ben devriye geziyordum. Malûm ya, son zamanlarda semtimizde bir iki ev soyuldu. Böyle işleri yapan, ya sabıkahılardır, veya seraseriler. Ben de bizim mahallenin kopuklarını gözden kaçırmıyordum. Lâfi uzatmıyalım,

dün gece, Ragit denilen bu ipaizi kahveden çıkıp, bu tarafa doğru gelirken gördüm. Pegine düştüm. Sizin duvardan atladi. Köşkün bahçesine girdi. Doğruca ağaçlardan birisine çıktı. Orada dakikalarca bekledi. Galiba sizin pencerede ışık yandığını gördüğü ve uyumadığınızı anladığı için ters yüzüne dönüp evine gitti. Herifin niyetini iyice anlamıştım. Bu akşam yine kahveyi gözetledim. Yatsıdan sonra bu, kalktı, yine duvarı aştı. Yanıma aldığım arkadaş da haber vermiştim. Kendisini bekledik. Yine eve girecek yer bulamamıştı. Fakat kasti açıkâr, kendisini yakaladık işte.

Zıpzıp Ragit mahallede kiminin kömürünü alarak, kiminin odununu istif ederek geçiren yaz günlerinde nöbetle komşulara su çeken, bahçelerini sulayan, sessiz, zararsız bir seraseriydi.

Saim, yeni evliydi. O eve damat gelmişti. Yeni ve taze bir hayatın başladığı eski köşkün bahçesini tanzim ettirir ve çiçek diktirirken Ragidi de gündelikle bir iki defa çalıştırmıştı. Bir bayram evvel, eski elbiselerini verdiği Ragit, şim-

di iki dizini birbirine bitistirmiş, yediği iki tokatın acısıyla ağlıyor, sabahın ayazında yalın kat ceketle titriyordu.

Saim, bu yoksul delikanlıya merhametle bakıyordu. Şimdiye kadar bir suçu görülmemişti. Belki ilk defa pek fazla başı sıkılmış ve bir cahillik etmeğe kalkmıştı. Yol yakinken işlâh edilebilirdi.

Hemen her gün, bakkala, çak-kala gönderdikleri Ragidin yüzüne baktı. Zavallı utancından renkten renge giriyordu. Bekçiye bir tarafa çekerek:

— Arkadaş, dedi. Bugüne kadar sen bunun hırsızlığını biliyor musun?

— Bilmiyorum bey.

— Beni dinle. Bütün mahalleli bu zavallıya emniyet etmiştir. İşlerini gördürür, gönüllerinden ne koparsa verirler. Hattâ işlerinde fakirleri ona angariye bile yüklerler. Aza, çoğa bakmaz. İşte arkasındaki elbise bile benim eskilerim. Ortada sabıkası da yok. Şu çocuğa bir öğüt verelim, yol yakinken döndüremim. Sevaptır. Hırsızlık lekesi alınma sürülürse bir daha işlâh olmaz.

Bekçi bir düğündü ve:

— İyi ama beyim, niyeti bozduğu belli, dedi.

— Ne diyor kendisi?

— Ben hırsız değilim diyor.

— Neye çıkmış ağaca?

— Yazdan kalma mozalak ayva varmış da onu kopartacaktım. Ben bu yalanı yutmam. Çünkü bir saat bekledim, ağaçta hiç kimildanmadan, karga gibi oturuyordu.

— Sen şunu bana getir.

Saim, Zıpzıp Ragide bir sigara verdi. Bekçiye, arkadaşına da bir tane uzattı. Bir de kendisi yaktı ve:

— İş komiseri aksetmeden, resmiyete dökülmeden, burada anılaşım, dedi. Bana bak Ragit. Sana bütün mahallenin itimadı var. Başın akılıp da kapımıza geldiğin zaman seni boş çevirdiler mi?

— Allah yedi bin defa sizden razı olsun Saim ağabey. Pek ekmezsiz kalırsak, kocakarının canı bir şey isterse gelirim kapınıza. Eh, var evi kerem evi. İş isterim, vardan yoktan bir şey uydururlar. Geçen gün yatalak çorba istedi. Kabı alıp geldim. Tepeleme doldurdular.

— Çok iyi. Şimdi sen söyle bakayım, bizim köşkü soymağa mı kalktın? Olur a, şeytana uyarısın. İzzeti nefis denilen şey bazan insanı hırsızlığa sevkeder. Yüzünü kızdırıp istemek, çalmaktan daha ağırdır.

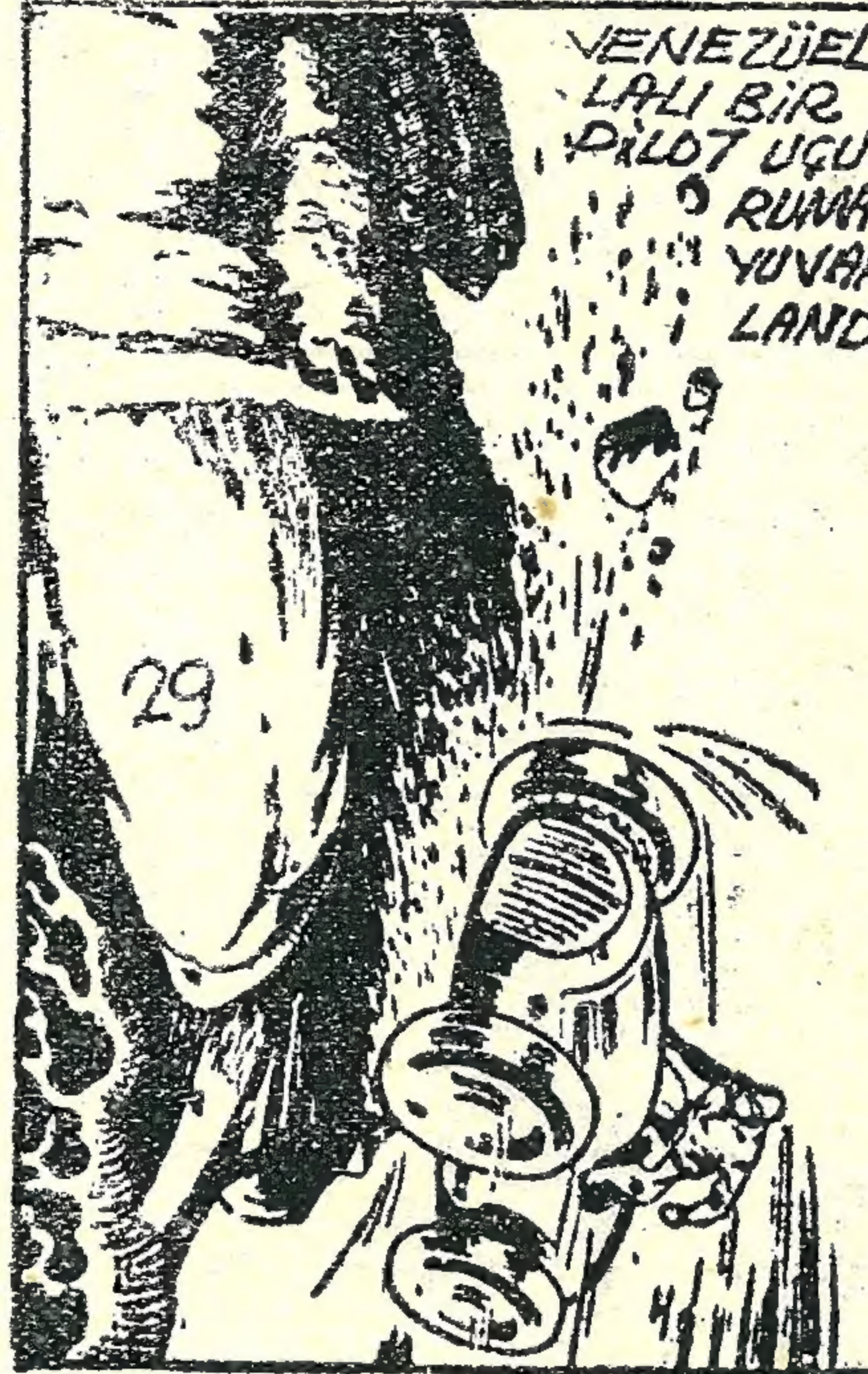
— Ağabey, Allah ömrüne bere-

ket versin. Doğru söylüyorsun, konuya, komşuya el açtığım zaman yüreğim paralanır. Fakat şu yatalak anacığının üstüne yemin ederim ben bugüne kadar bir çöp bile çal-

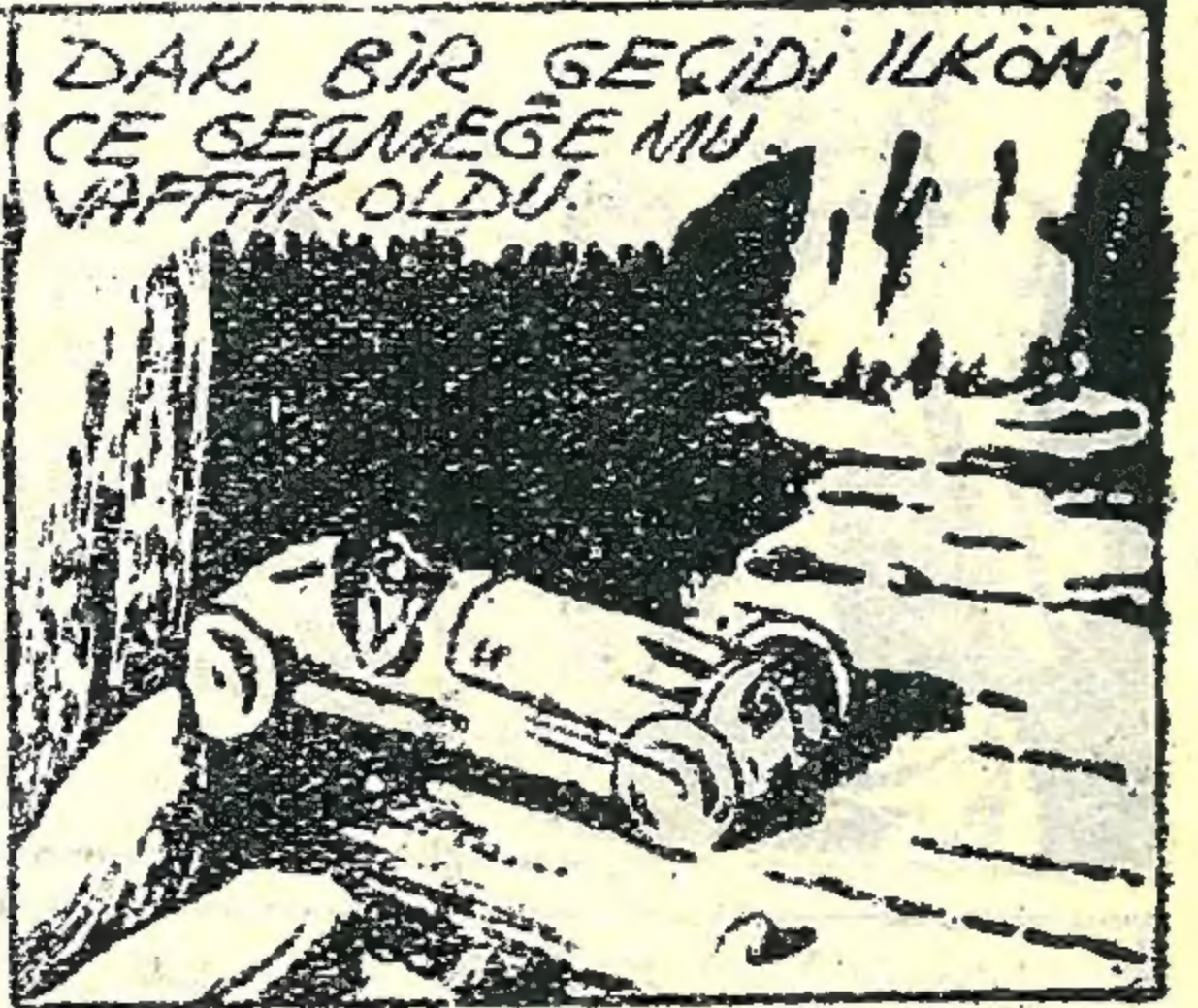
(Arkası 14. sayfada)

MACERA PEŞİNDE

VENEZÜEL
LALI BİR
PİLOT UÇU.
RUM
YUVAR
LANDI.

YOL GITTİKÇE
TEHLİKELİLE
ŞİYORDU.

DAK BİR GEÇİDİ İLKÖN.
CE GEÇMEĞE MU
YAFFAK OLDU.

YARIN TEPEŞİN
DE BEKLEYEN İNSAN
LAR, O GEÇER GEÇMEZ
BÜYÜK KAYALARLA

DAR YOLU
KAPATTI.
LAR.

FREDDİ'YLE ARKA
DAŞLARI YOLU AÇMA
ĞA ÇALIŞTILAR.

BU SIRADA DAK HIZLA
İLERİLEDİ VE ARADAKİ
MESAFİYİ
HAYLİ AÇTI.

DAK'IN MEKSİKA HUDU.
DUNDAKİ KÖYE GELİŞİ
BÜYÜK BİR HEYECAN
YARATTI.

199

KÖYLÜLER ETRAFINI SARDI.
LAR. TEBRİK, İLTİFAT GİRLA
GİDİYORDU.

...dağına. Böyle soy akıma da gelmedi.

— İyi ama bekçiye bir ayva kopartmak için ağaca çıktığını söylemişsin.

— Saim ağabey, geçen gün benim ablam ayvaları koparttı. Kalamını da sen al, götür, dedi. Beni koparttım. Bir tane kaldı. Naa al olsa bana verilmeydi. Bizim gibi insanların geçesi, gündüze olur mu? Kahvede canım çekti. Çıkmadım bahçe değil ki. Ağaca çıktım. Bekçiye görünce sindim. Bu akşam da öyle oldu.

Saim bu izahatı kâfi gördü. Ortada çalınmış bir şey de yoktu. Bekçileri saydı ve Zıpıp Raşit'i yeniden sorguya çekti:

— İşte seni kurtardın. Şimdi bana işin doğrusunu söyle.

Raşit capsarı kesildi:

— Beni yalan söylemeye zorla ağabey, dedi. Bırak beni karakolda dövsünler daha iyi. Ben hırsızlığa niyet etmişim.

— İnanmam. Bana doğruyu söyleyeceksin.

— Kulun, kurbanım olayım, yaramı bırak ağabey. Ben hırsızım.

— Hayır, bana doğruyu söyleyeceksin.

— Söyletme beni ağabey, söyletme.

— Söyle diyorum sana.

Raşit yeniden ağlıyordu. Yutkundu, inledi ve kekeleydi:

— Şey ağabey. Ben biçare bir delikanlıyım. Sen yeni evlisin. Allah bütün nimetleri sana ihsan buyurmuş. Eh biz de uzaktan bakarak ne olur? Ağaca çıkıyorum. Orada bekliyorum. Odanızda ışık yanıyor. İkinci de gençsiniz, ikinci de güzelsiniz. Birbirinizi görmek için ışığı da söndürmüyorsunuz.

Saimin beti benzi atmıştı. Zıpıp Raşit hıçkırıyordu:

— Söyletme beni be Saim ağabey, söyletme beni.

ATESİ SİPAHİ

(4. sayfadan devam)

Biz iki arkadaş da aynı şeyi, aynı vakayı, aynı hâdiseyi ve hareketleri görmüştük... "Tamu" sesleri, kayalardaki ışıklar, bir sürü gölge, kadın kalabalığı, sol memelerinin kesikliği, saç örgüleri, kürkleri, genç kıza ve memesinin kesilişi, yakılışı, yağmur, gece, kurtlar ve çakallar ve nihayet bütün bir başka âlemin insanları ikimizin de gözümüzde aksetmiş, ikimiz de aynı şeyleri görmüştük...

Sabahın ilk aydınlıklarından sonra hava açılmış ve ortalık gün güneş olmuştu... Biz iki arkadaş bu müşterek tarafımızı, bu delirici tecrübesimizi halletmek için bütün bu dağ kenarını aradık...

(Arkası var)

KORSANLAR KRALI

No:10

İNGİLİZLERLE
FRANSIZLAR ARA-
SINDA VUR VURANA
KIR KIRANA BİR
BOĞUŞMA BAŞLADI.

İNGİLİZLERİN
TAM ORTASINA LAKON-
KAGADAN ATILAN
BİR GÜLLE DÜŞTÜ.

KORSANLAR KRALI İLERİ
ATILDI.

İNGİLİZLERE
YARDIM EDEN
YERLİ REİSLERİ
ÖLÜNCE İNGİLİZLER
BOZSUNA UĞRA-
DI.

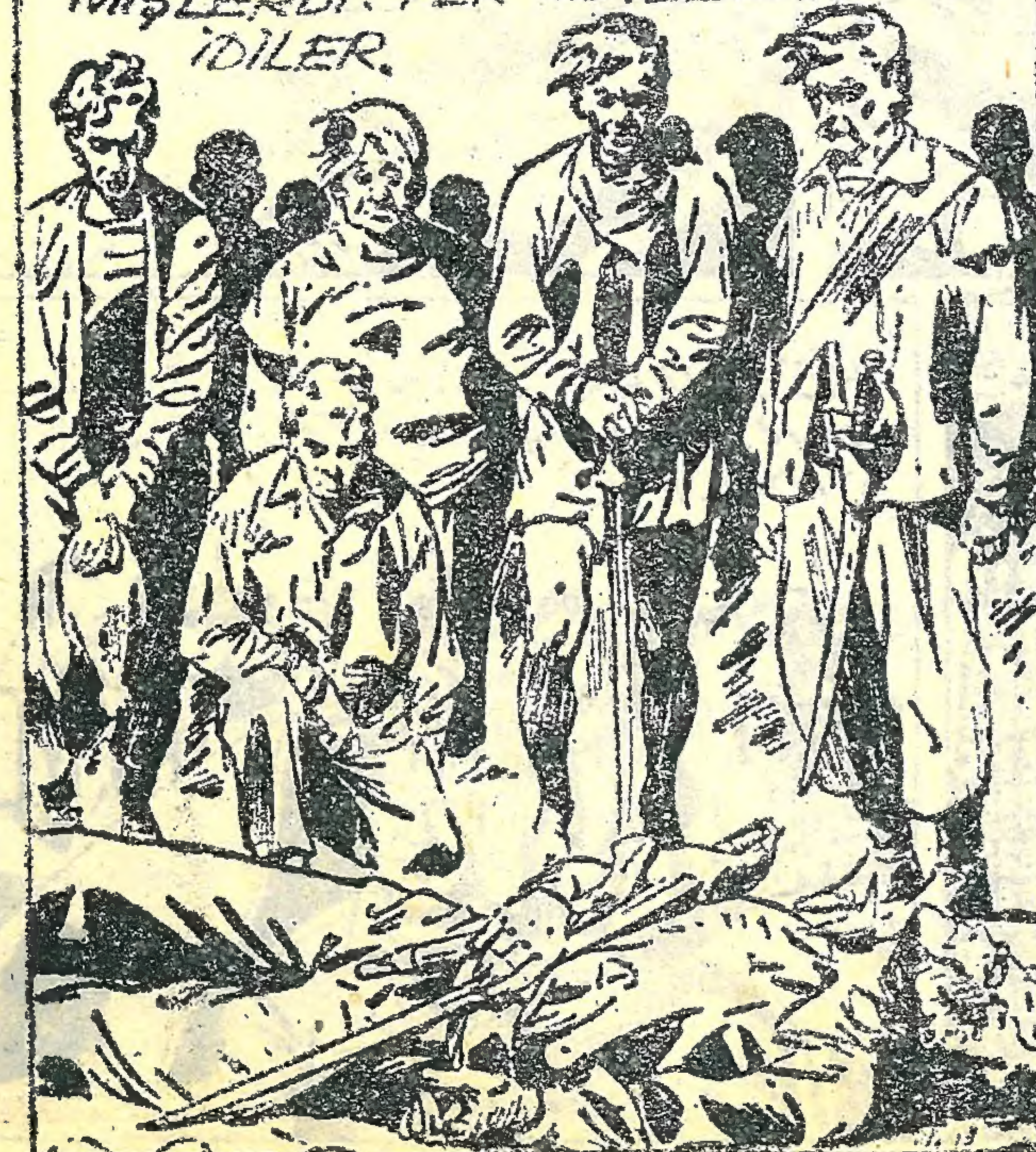

BU SIRADA
PEN'LERDEN
BİR TA-
NESİ
TABANCASI-
NI KALDIRDI.
NİŞAN ALDI.

VE. VURDU. KORSANLAR KRALINI TA KAL-
BİNDEN VURDU. MUÇO YERE YUVAR.
LANMASINA GÜÇLÜK
İLE MÂNİ OLDU.

FRANSIZLAR YİNE KAZANMIŞLAR
FAKAT SEVGİLİ ŞEFLERİNİ KAYBET-
MİŞLERDİ. PEK MÜTEESSİR
İDİLER.

LAKONKAGA
SEN MALO
YA DÖNDÜ.

FAKAT
BU SEFER
KAHRAMAN
KAPTANININ
CESEDİNİ
TAŞIYORDU.

SON

199

BİN BİR ROMAN

Her hafta coşkun bir şekilde
hikaye ve roman tecrübesi
DRES TÜRKİYE AY NEY
Ankara cad. No 26
ABONE Yıllığı 150 TL 12
Gayri 25 TL
Sahibi: İSMET DEMİR
Yat. İşleri: Tuzla, İstanbul - 45
CELA DEMİR
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ASK İHTİRASTIR

SEN.. BENİ.. DUDAKLARIMDAN
ÖPTÜN... OOO.. BU ÇOK
TATLI.. YİNE... YİNE ÖP BENİ..

FRANK FIRSA-
TI NİMET BİLDİ.
KIZA BİR DAHA
SÖYLETMEYEN
SARILDI. İKİSİ DE
HEYECANLA KIVRA-
NIYORLARDI.

GÜZEL TULEA.. BU AKŞAM
GELECEKSİN DEĞİL Mİ?
YOLUNU GÖZLİYİYİM Mİ?
SÖYLE GELECEK MİSİN?

EYET FRANK GE-
LECEĞİM..

TULEA.. BE-
NİM GÜZEL
ÇİÇEĞİM

OH
FRANK!

21/1

FRANK ÇALILARIN ARASINDA
KAYBOLDU. VÜCUDUNUN TOP-
LANAN ELEKTRİĞİNİ DAĞIT-
MAK İÇİN TULEA
GERİLDİ, GERİN-
Dİ. KÖYE DOĞ-
RU YOLLANDI.

ÇOK YOL ALMAMIŞTI. YANIBAŞINDA
BİR ERKEK SESİ DUYDU. YENİ BİR
ARSLAN AYNI GEYİĞİN PEŞİNDEYDİ.

MERHABA TULEA.. BAKIYORUM AR-
TIK BANA HİÇ YÜZ VERMİYORSUN.
HALBUKİ SENİ UZUN ZAMANDIR
BEKLİYORUM. SENİNLE KONUŞACAĞIM

OH LARRİ.. BENİ
KORKUTTUN.. YİNE
FRANK PEŞİMDEN
GELDİ SANDIM.

199/1

BİNRİR ROMAN

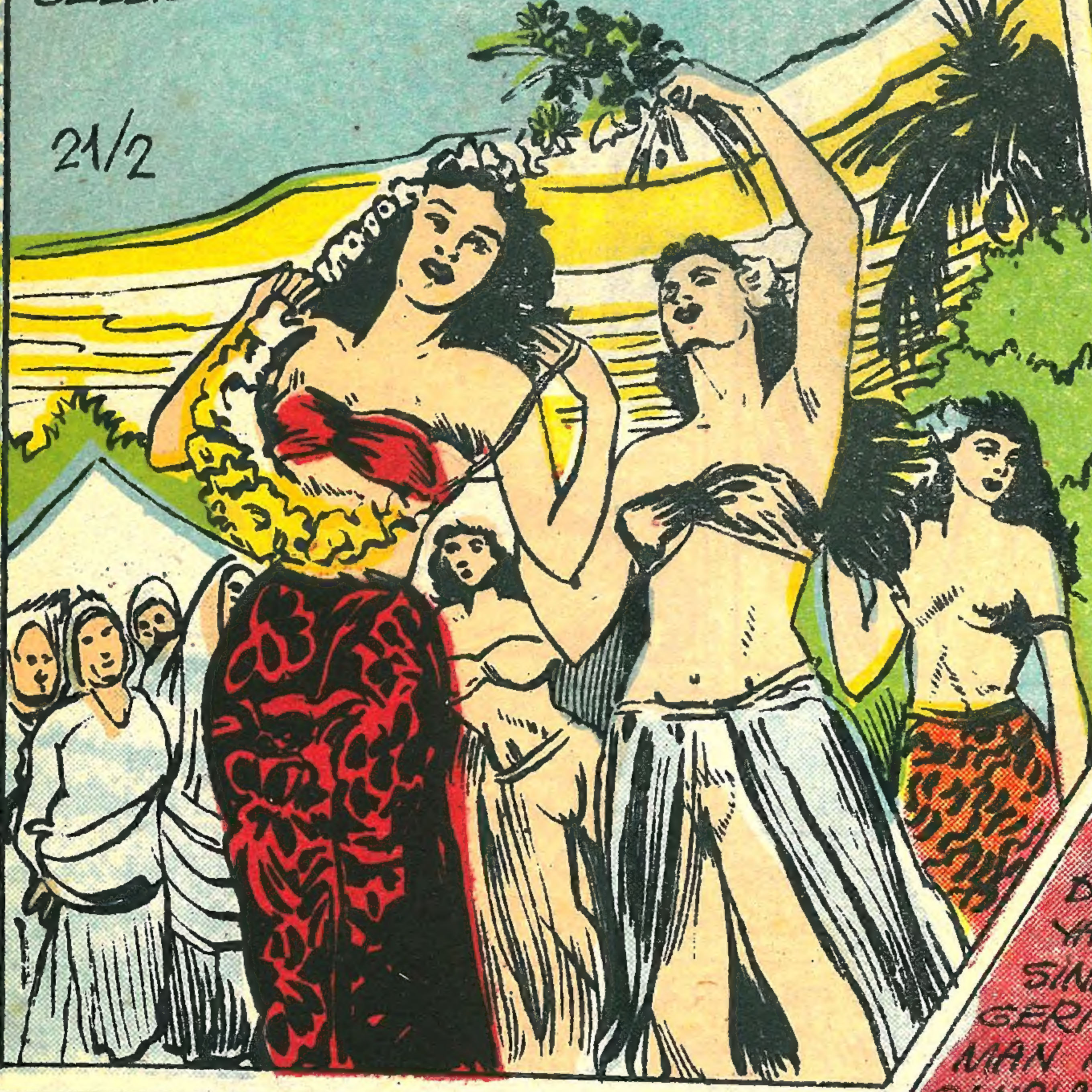
LARRİ İSTEK VE ARZU ATEŞİYLE YANIYORDU. TULEA ÇIP-LAK JÜCUDUNU TUTTU. FAKAT GENÇ KIZ KURTULMAK İÇİN ÇABALADI.

BENİMLE KAL TULEA.. AH HİÇ NİYETİN YOK. SENİ FRANK'IN SARMAŞINI DAHA ÇOK İSTİYORSUN..

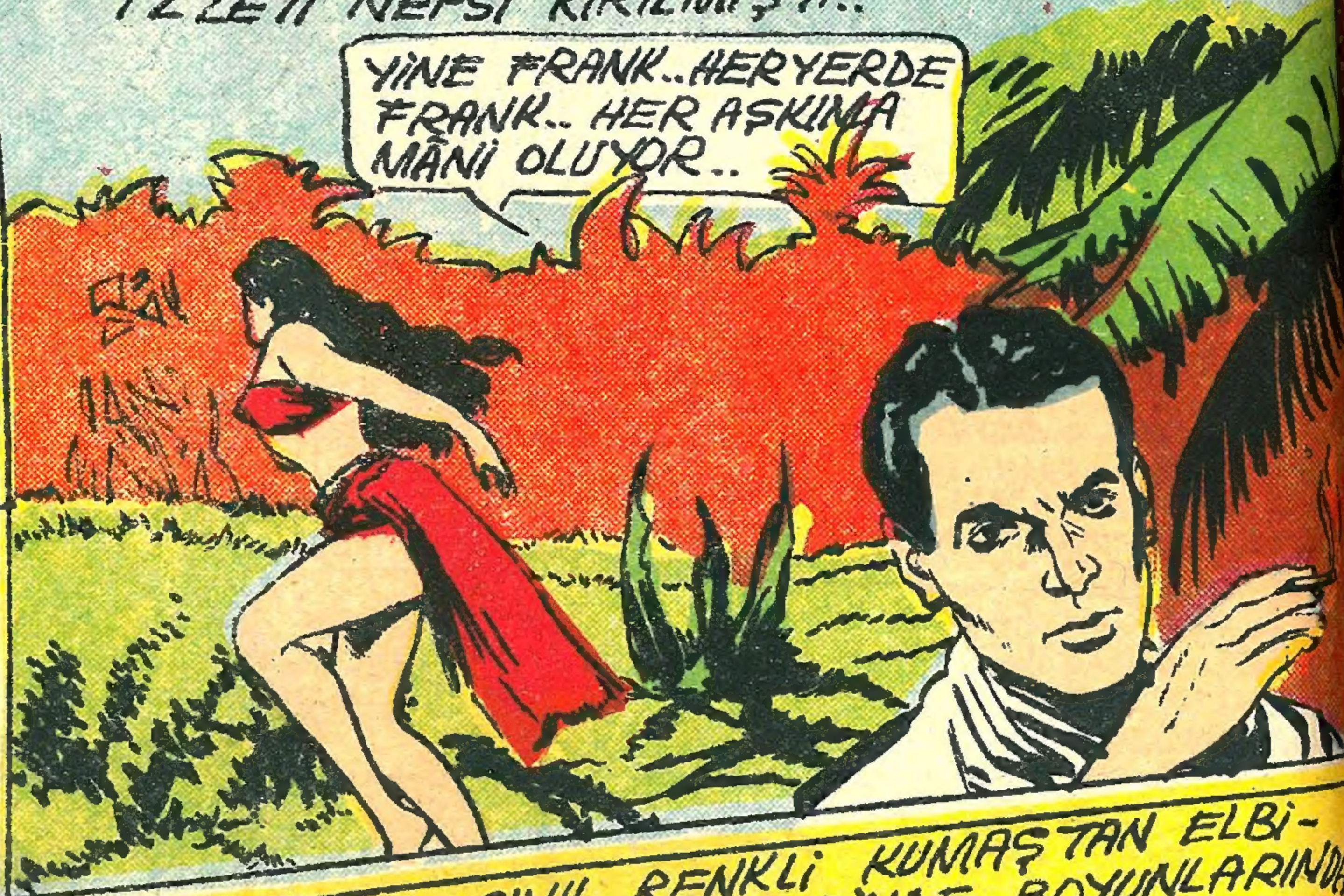
Ü GECE KÖYDE BÜYÜK BİR EĞLENCE TER-TİP EDİLDİ. KÖYÜN GELİMLİK GENÇ KIZ-LARI YERLİ DANDSLAR YAPARAK KÖY MEYDANINA GELDİLER.

21/2

TULEA KORKU İÇİNDE FRANKI ÇAĞIRARAK KAÇTI. LARRİNİN KAN BEYNİNE SİERADI. İZZETİ NEFSİ KIRILMIŞTI..

YİNE FRANK..HERYERDE FRANK.. HER AŞKİMA MÂNİ OLUYOR..

HEPSİ CİVİL CİVİL RENKLİ KUMAŞTAN ELBİ-SELER GYMİŞLERDİ. ELLERİNDE, BOYUNLARINDA ÇİÇEK TEN YAPILMIŞ GİRLAND'LAR, GERDAN-LIKLAR VARDI. TULEA BİR GİRLAND DA FRANK'A TAKTI.

BU EĞLENCE KÖY DE SIK SIK YAPILIRDI. ESKİ BİR ADETTİ. GENÇ LER BU EĞLENCE SİRASIN DA EVLENİRLERDİ. GENÇ KIZ YARI ÇALAK DANDSEDER SEVGİLİ-SİNİN İÇİ GİCİKLANIR, KIZI KACIRIR GERİ DÖNDÜKLERİ ZA-MAN KARI KÖÇA OLURLARDI.

ÇALGININ ENVAIA VARDI. TANTANI DAN GİTARA KADAR HER CİNS ÇALGI POLINEZYA ADALARINA HAS BİR AŞENKLE GENÇ KIZLARIN RAKİS-LARINA TEMPO TUTUYORDU.

199/2

ARKAŞI VAR